ΠΝΛ02| ΦΥΣΙΚΟΝ ΑΠΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΑΠΕΙΡΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_spiritual/πνλ02-φυσικον-απειρον-και-πνευματικον-α/

Ἄπειρον + Ἄπειρον = Ἄπειρον.
Ἡ πρόσθεσις εἶναι ἡ μόνη λαμβάνουσα ἐν τοῖς κόσμοις ἐνέργειαν. Τὰ πάντα γίνονται διὰ προσθήκης.

Καὶ ἰδοῦ, ποιούμενος σταθμὸν νῦν τῆς ὡς ἄνω διατριβῆς μου, σᾶς ἐξηγῶ:

Τί εἶναι ἡ προσθήκη; **Πρόσθεσις. Ἡ πρᾶξις, δι’ ἧς τὸ Σύμπαν ἐγένετο.**

Προσθήκῃ ἀενάῳ ἐγένοντο οἱ Κόσμοι τοῦ Στερεώματος. Διὰ προσθήκης ἀπαρτίζεται πᾶν σύνολον.

Τὰ πάντα εἶναι ΕΝ (Ι), τὸ δέ Ι εἶναι πολλά.

Πῶς τοῦτο δυνατόν; Ἄνευ τοῦ **Ἑνός** δὲν γίνονται πολλά. Ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ ἀπαρτίζουν τό **ΕΝ** τῶν πολλῶν.

Οὕτω δὲ ἐκτείνοντες τήν ἰδίαν ἀρχήν, τὸν ἴδιον συλλογισμόν, ἐκτεινόμεθα εἰς τὸ **Ἄπειρον,** διότι ἄλλως τε εἰς αὐτὸ εἴμεθα.

Τὶ εἶναι τό Ι, εἰ μή Ἄπειρον; Ποῦ τὸ τέλος του, ποῦ δὲ ἡ ἀρχή του;

ΕΝ. Δι’ ἐπαναλήψεως τοῦ Ἀπείρου τούτου, τουτέστιν διὰ προσθήκης λαμβάνομεν Ἄπειρον Ἀπείρων.

Ἄπειρον + Ἄπειρον = Ἄπειρον.

Σᾶς συνιστῶ καὶ σᾶς προτρέπω νὰ προσέξητε τὴν συνθηματικὴν παράστασιν τῆς προσθήκης. Δύο σύμβολα συνδυάζουσι δύο Ἄπειρα, ἵνα ἀποδώσωσιν Ἄπειρον.

Ἄπειρον + ... Σταυρός;

Ἀπορεῖτε; Σᾶς φαίνεται ἁπλοῦν; Σταματήσατε ἐδῶ τήν ἀφέλειάν σας πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως ἑνὸς μυστηρίου. Ποσάκις καὶ ἀπὸ πότε δὲν εἴδατε τὸ σημεῖον τοῦτο (τοῦ Σταυροῦ) σημειούμενον ὡς σημεῖον προσθήκης, ὡς σύμβολον, ὡς τὸ ἀπεκαλέσατε καὶ ὅμως οὐδέποτε σᾶς ἐγέννησε μυστηριώδεις στοχασμούς;

Εἴπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὑπάρχει σταθμός τις, ἐν ᾧ διχάζονται ἢ ἐν ᾧ συμβάλλουν οἱ νόμοι, οἵ τε φυσικοὶ καὶ πνευματικοί. Ἀπὸ τὸ κοινὸν δὲ αὐτὸ σημεῖον ἀναχωροῦν καὶ πάλιν, ἵνα εἰς τὸ Ἄπειρον χωρήσουν.

Ἔρχεται ἐκ τοῦ Ἀπείρου μία γραμμὴ —— ἡ Μονάς (I), συναντᾶ τὴν ἐξ Ἀπείρου ἐρχομένην ἑτέραν γραμμήν, τὴν ἑτέραν Μονάδα I καὶ σημειοῦσαι Σταυρὸν χωροῦν εἰς τὸ Ἄπειρον.

Καὶ ἰδοῦ ὁ Σταυρός +, Μονάδες δύο, ἐρχόμεναι ἐκ τοῦ Ἀπείρου, ἑνοῦνται εἰς ἓν σημεῖον συμπλεκόμεναι καὶ οὕτω ἀπὸ δύο μορφάς I καί —— λαμβάνομεν τρίτην, τήν + διὰ προσθήκης.

Προσέξατε Μυστήριον σᾶς ἀποκαλύπτω:

Ὥστε μᾶς παρουσιάζεται Μονάς (I), Δυάς (I) καὶ Τ ρ ι ά ς (+).

Καὶ πάλιν λέγω ὑμῖν. Ἰδοῦ **ὁ Σταυρός +.**

Προσέξατε εἰσάγω τήν σκέψιν σας εἰς τὰ ἀπόρρητα τῶν συμβόλων.

Μονάς ⟝ (I) = Νόμοι Φυσικοί ἐρχόμενοι ἀπὸ τὸ Ἄπειρον ἵνα εἰς τὸ Ἄπειρον βαδίσωσι καὶ πάλιν.

Μονάς ⟝ (I) = Νόμοι Πνευματικοί, ἐρχόμενοι ἀπὸ τὸ Ἄπειρον, ἵνα καὶ πάλιν εἰς τὸ Ἄπειρον βαδίσωσιν.

Αἱ Ἄπειροι Μονάδες συναντῶνται εἰς τὸ μέσον των, ἐξ οὗ, ὡς ἀπὸ ἀφετηρίας, ἄρχονται **τέσσαρα Ἄπειρα.**

Συναντώμεναι αἱ Ἄπειροι Μονάδες σχηματίζουσι τὸ τρίτον τοῦτο καὶ Νέον σύμβολον τοῦ Ἀπείρου.

Ἰδοῦ ὑμῖν Μυστήρια λαλῶ. Εἰς τὸ κοινὸν δὲ ἐκεῖνο σημεῖον **ἑνοῦται** τὸ Ὑλικὸν Ἄπειρον (Νόμοι Ὑλικοὶ) καὶ τὸ Πνευματικὸν Ἄπειρον καὶ ἀποτελοῦν κοινόν τι σημεῖον, ἀνῆκον εἰς τά δύο Ἄπειρα, τῷ τε Ὑλικῷ καὶ τῷ Πνευματικῷ.

Τὸ σημεῖον τοῦτο εἶναι πάλιν **ΕΝ** (τὸ μυστήριο τῆς Μονάδος) καὶ **τοῦτο Ἄπειρον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄλλο. Ἔχει φύσιν Ἄπειρον Ὑλικήν, ὡς καὶ τοιαύτην Πνευματικήν Ἄπειρον.**

Ἀλλὰ καὶ πάλιν λέγω. Ἰδοῦ **ὁ Σταυρός +.**

Μυστήρια λαλῶ, προσέξατε.

Ἔχομεν Ἄπειρον Ὑλικὸν + Ἄπειρον Πνευματικὸν = Ἄπειρον Πνευματικὸν + Ὑλικόν.

Ἑνώσατε ἄλλως τὰ δύο Ἄπειρα λέγοντες:
Ἄπειρον ἐπὶ Ἄπειρον, ὃ ἐστὶν Ἄπειρον ἐπὶ Ἄπειρον = Ἄπειρον. Καὶ τοῦτο σύμβολο, ὡς προειρήκαμεν, σύμβολον προσθήκης. Σᾶς ὑπενθυμίζω, ὅτι εἶναι καὶ τὸ ἀρχικὸν γράμμα τῆς λέξεως **ΧΡΙΣΤΟΣ …… ⟝ . I . + .**

Ἀλλ’ ἰδοῦ μυστήρια λαλῶ.

Οὕτως ἐξηγεῖται, ὅτι μόνον **ΕΝ Ἄπειρον, τὸ μόνον σημεῖον τοῦ ΣΤΑΥΡΟΥ, ἐν ᾧ τὰ δύο ἕτερα συναντῶνται, ἔχει χροιάν ἅμα ῾Υλικοῦ καὶ Πνευματικοῦ Ἀπείρου.**

Πρὸς τούτοις ἡ μία Μονάς Ι σὺν τῇ ἑτέρᾳ Μονάδι ── (Ι καί Ι) ἀπετέλεσαν τό Ι+Ι ἢ +, **ὁ ἐστί Πατήρ, εὑρισκόμενος εἰς πᾶσαν ῞Υλην καὶ Πνεῦμα.**

῞Υλη καὶ Πνεῦμα ἀπετέλεσαν τὸν Υἱόν, μετέχοντα κατὰ τ’ ἀνωτέρω ῞Υλης καὶ Πνεύματος.

Ἀλλὰ προσέξατε καὶ πάλιν λέγω ὑμῖν. **Οὕτως ὁ μετέχων τῶν δύο φύσεων καὶ μόνος Χριστός, Ἄνθρωπος Τέλειος καὶ Θεὸς Τέλειος, εἶναι τῶν δύο Ἀπείρων ὁ συνδυασμὸς.**

Καὶ τοῦτο πρὸς τί; Τὸ ἓν Ἄπειρον, τὸ ὑλικόν, ἐξ Ἀπείρου πηγάζον καὶ πρὸς Ἄπειρον βαῖνον συναντᾶται μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Ἀπείρου δι’ ἑνὸς σημείου, ὅπερ λαμβάνει φύσιν ὑλικὴν ἅμα καὶ πνευματικήν.

Οὕτω δὲ διὰ τοῦτο τὸ ὑλικὸν διέρχεται διὰ τοῦ Πνευματικοῦ, ὅπερ πάλιν κατέρχεται σκοπίμως πρὸς συνάντησιν τοῦ ῾Υλικοῦ. Οὕτω τὰ μὲν τοῦ Πνευματικοῦ μένουν Πνευματικά, ἐνῷ τὰ τοῦ ὑλικοῦ μετέχουν διὰ τοῦ κοινοῦ σημείου καὶ τοῦ πνευματικοῦ.

῞Ωστε, ὡς ἄνω εἶπον ὑμῖν, σαφῶς ἐκδηλοῦται ἡ πρόσθεσις Ἄπειρον ὑλικὸν + Ἄπειρον Πνευματικὸν = Ἄπειρον Πνευματικὸν καὶ ὑλικόν.

Ἐκ τῶν δύο διαφόρων Ἀπείρων διὰ τοῦ + προέκυψε τρίτον Ἄπειρον, ἔχον συνηνωμένας τὰς δύο διαφόρους ποσότητας.

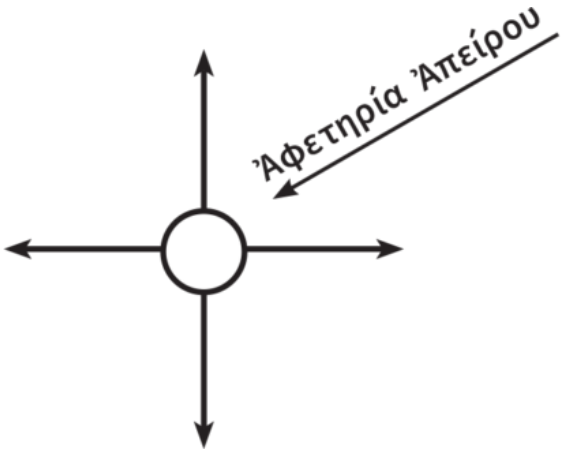
Ἕτερα λέγω ὑμῖν. Προσέξατε. Κατὰ τ’ ἀνωτέρω ἐλάβατε σαφῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν, **ὅτι τὰ Πνευματικά μένουν Πνευματικά, Αἱ Πνευματικαὶ τάξεις τῶν Ἀγγέλων μένουν ἐσαεὶ Πνευματικαί, ἐν ᾧ τὰ ὑλικά, ὅταν θέλουν, ταχέως, ἀλλὰ καὶ πάντοτε μετέχουν καὶ τῆς Πνευματικῆς φύσεως, ὄντα καὶ ὑλικά.**

Σαφῶς ἤδη σᾶς ἑρμηνεύεται χωρίον τι τῆς Γραφῆς, δι’ οὗ δηλοῦται πᾶσιν, **ὅτι ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ ἐν σώμασιν ὑλικοῖς, ἵνα μεθέξωσι καὶ τῆς Ἀπείρου Πνευματικότητος. (Κορινθ. Α΄. ΙΕ, 51). Ὥστε μείζονας Ἀγγέλων ἔταξε ὑμᾶς ὁ Θεὸς. (Ἑβρ. Α΄καί Β΄).**

Ἀλλὰ προσθέτω ὑμῖν, προσέξατε. Εἶπον, ὅτι τὸ κοινὸν σημεῖον τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἀπείρων γίνεται ἡ ἀφετηρία τεσσάρων Ἀπείρων, ἐξ ὧν τὰ μὲν δύο μένουν ὡς Ἀδιάφθορα ἢ μᾶλλον ἀπρόσβλητα Πνευματικά, τά δὲ ἕτερα δύο διάφορα. Τὸ ἓν ὑλικόν, τὸ δὲ ἕτερον Πνευματικὸν καὶ ὑλικόν.

Ἀλλ’ ἰδοῦ βαίνομεν ἔτι.

Ἰδοῦ καὶ πάλιν τὸ σύμβολον τοῦ **Σταυροῦ.**

Οὕτω δὲ παρατηροῦμεν καλῶς

$$\begin{matrix} & \Phi & \\ Z & \Omega & H \\ & \Sigma & \end{matrix} \quad = \quad \text{Σταυρὸς καὶ πάλιν.}$$

Ἄρχονται τὰ τέσσαρα Ἄπειρα κινούμενα εἰς τὸ Ἄπειρον ἀπὸ τῆς κοινῆς ἀφετηρίας **Ο.** Καὶ τὸ μέν **1** ὁδεύει Πνευματικῶς. Τὸ δὲ **2** Ὑλικῶς. Τὸ **3** Πνευματικῶς, τὸ δὲ **4** Πνευματικῶς καὶ Ὑλικῶς.

Κατὰ ταῦτα οἱ κινούμενοι ἐν τῷ Πνευματικῷ Ἀπείρῳ ὁδεύουν Πνευματικῶς. Οἱ δὲ ἐν τῷ ὑλικῷ ὑλικῶς. Οἱ δὲ ἐν τῷ Πνευματικῷ καὶ ὑλικῷ, Πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς.

Οὕτω δὲ τὰ Πνευματικῶς κινούμενα εἶναι Πνευματικά.

Ἀλλ’ ἵνα τὸ ὑλικὸν συμμεθέξῃ καὶ τοῦ Πνευματικοῦ, πρέπει νὰ κινηθῇ κατὰ τὸ ἀντίθετον βέλος (**α**), κινούμενον ἀντιθέτως τῆς φορᾶς του καὶ οὕτως ἀκολουθοῦν τὴν νέαν καὶ ἀντίθετον τροχιὰν

καὶ διερχόμενον διὰ τοῦ κοινοῦ σημείου (**Ο**) τῆς ἀφετηρίας συμμεθέξει καὶ τοῦ Πνευματικοῦ, κινούμενον εἶτα ὁμορρόπως τῷ βέλει, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ ὑλικοῦ.

Καὶ ἐρεῖ τις, πῶς θέλει κινηθῇ ἡ φορὰ τοῦ βέλους (**2**), δίδοντος πᾶσι κινουμένοις ἐν τῷ Ἀπείρῳ του τὴν ἀκατάσχετον ροπήν;

Λέγω, οὐχὶ πάντα δύνανται νὰ βαδίσουν ἀντιρρόπως, ἀλλ' ὅσα τοῦ ὑλικοῦ ἔχουν στοιχεῖον ἑλκόμενον ἀπὸ τὸ Πνευματικὸν Ἄπειρον. **Τοὐτέστιν, ὅσα ἔχουν στοιχεῖα Πνευματικά.** Ὅσα ἔχουν καὶ ἀκολουθοῦν καὶ ξένους νόμους πλὴν τῶν διεπόντων αὐτὰ ὑλικῶν.

Καὶ πάλιν προσέξατε εἰς ἐκεῖνα, ἅτινα μέλλω νᾶ σᾶς ἀποκαλύψω. Ἵνα, εἶπον, τὸ Ὑλικὸν Ἄπειρον κοινωνήσῃ καὶ τοῦ Πνευματικοῦ, πρέπει ὁριζοντίως ἐρχόμενον νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ἀφετηρίας τοῦ κοινοῦ, τοὐτέστιν σημείου, τοῦ μετέχοντος τῶν δύο Ἀπείρων.

Οὕτω δὲ ἐκ τούτου ἄρχεται τὸ νέον Πνευματικὸν + Ὑλικὸν Ἄπειρον. Ἀλλ' ἵνα ἡ ζωὴ χωρήσῃ οὕτω, ἔχουσα, ὡς προειρήκαμεν, τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ὑφίστανται τὴν ἔλξιν τοῦ Πνευματικοῦ Ἀπείρου, **πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ κοινοῦ τούτου σημείου, ὅπερ ἐδηλώθη ὡς ὁ Χριστός.**

Καὶ πάλιν λέγω ὑμῖν, ἰδοῦ **ὁ Σταυρός +.**

Θέσατε κατ' ἀντιστοιχίαν τό **Α.Δ.Α.Μ.** καὶ ἔχετε τὸν κάτωθι τύπον:

Τὰ ἄκρα τῶν Ἀπείρων δηλοῦν διὰ τῶν τεσσάρων γραμμάτων τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος. Λαμβάνομεν **Α= Ἀνατολήν, Δ= Δύσιν, Α=Ἄρκτον, Μ= Μεσημβρίαν,** ὡς ὁ ἄνωθεν τύπος,

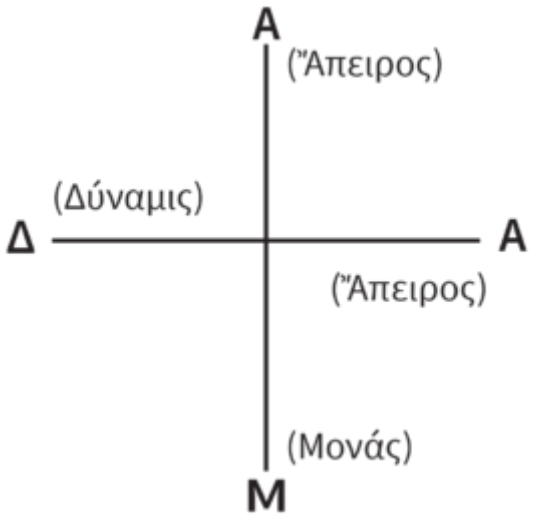
σημειῶν διὰ τῶν τεσσάρων γραμμάτων τῶν τεσσάρων του Ἀπείρων τὸ ὄνομα **ΑΔΑΜ, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, τῆς Καθολικῆς Ζωῆς τοῦ Ἀπείρου.**

Καὶ σᾶς ἀναγκάζω μὲ ταῦτα νὰ ἐνθυμηθῆτε τὴν Γραφήν:

Ἦλθε, λέγει, σῶσαι τὸν Ἀδάμ (**Κορινθ. Α΄. ΙΕ 22 - Ρωμ. Ε΄. 12, καὶ ΣΤ΄. 23**). Πολλὰ δύναμαι ἐνταῦθα νᾶ σᾶς εἴπω, **ἀλλ' ἀφήνω τὴν σκέψιν σας νὰ ἐξηγήσῃ, ὅσα ἤθελον νὰ σᾶς εἴπω.**

Ἀλλ' ἰδοῦ Μυστήρια ἄλλα σᾶς ἀποκαλύπτω. Προσέξατε.

Τὸ σχῆμα τοῦ **Σταυροῦ** σᾶς ὁμιλεῖ ἤδη.

Προσέξατε τὰ ἀντίστοιχα γράμματα **ΑΜ** καί **ΑΔ,** τὰ εὑρισκόμενα ἑκάτερα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος.

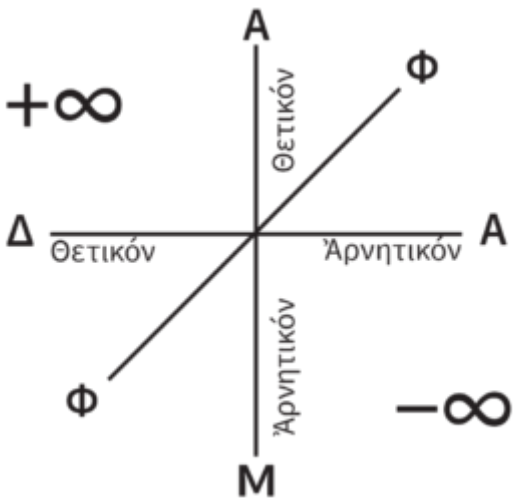
Ἄ**Α**-πειρος **Μ**-ονάς Ἄ**Α**-πειρος **Δ**-ύναμις.

Ὥστε ἡ Ἄπειρος Μονὰς μετὰ τῆς Ἀπείρου Δυνάμεως παρήγαγον τό Πᾶν, τόν Κόσμον ὁλόκληρον.

Ἀλλ' ἰδοῦ προσέξατε ἔτι:

Καὶ τοῦτον τὸν σταυρὸν διχοτομοῦντες λαμβάνομεν τὸν τύπον τοῦτον, ἐνῷ θεωροῦντες τὰ ἄνω

τῆς γραμμῆς **ΦΦ/ΔΑ** θετικὰ λαμβάνομεν τὰ κάτωθι τῆς γραμμῆς **ΦΦ/ΑΜ** ἀρνητικά.

Προσέξατε οὐχὶ τυχαῖον, ἀλλὰ Μυστήριον.

Ὅπως καὶ ἂν λάβητε τὰ γράμματα, εἴτε ἐκ τῶν μὲν τοὺς ἀντίποδάς των, εἴτε ὁμοῦ τὰ ἑκατέρωθεν τῆς γραμμῆς **ΦΦ**, θέλετε ἔχει **ΑΜ**, **ΑΔ**, Ἄπειρον Μονάδα καὶ Ἄπειρον Δύναμιν.

Προσέξατε. Ὑπάρχει καὶ **Πνευματικὸν Θετικὸν,** ὡς ὑπάρχει καὶ **Ἀρνητικὸν τοιοῦτον,** ὡς πάλιν ἔχομεν **Ἀρνητικὸν ὑλικὸν,** ὡς ὑπάρχει τὸ **Θετικὸν Ὑλικὸν + Πνευματικὸν.**

Πολλὰ ὁμιλοῦν ταῦτα. Ἐρευνήσατε τὶς ἡ διαφορὰ τοῦ Θετικοῦ καὶ τοῦ Ἀρνητικοῦ Πνευματικοῦ, ὡς καὶ τὶς ἡ διαφορὰ τοῦ Θετικοῦ καὶ Ἀρνητικοῦ Πνευματικοῦ ὑλικοῦ.

Καὶ κατὰ ταῦτα φωνῶ ὑμῖν, **εἰ νοεῖν θέλετε, ἐρευνήσατε.**

Ἀκούετε;

Λέγω. Τὶς ὁ Χριστός, **ἄρα οὐκ ἦν πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, ἀφοῦ προῆσαν ἡ Ἄπειρος Μονὰς καὶ ἡ Ἄπειρος Δύναμις.**

Τίς δ’ ὁ Χριστός; Τί δὲ ὁ **Σταυρός;** Πῶς ἐτελεύτησεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὁ Χριστός; Διατί;

Ἄλλα πολλὰ ἔχω ὑμῖν λαλῆσαι.

Ἰδοῦ **ὁ Σταυρός. Προσέξατε καὶ ἄλλο, ὅπερ ἀποκαλύπτω.**

Ὁ Σταυρός εἶναι σημεῖον ὅλου τοῦ κόσμου τοῦ Ἀπείρου.

Προσέξατε. Ἡ ἄλλως ἐρχομένη νῦν γραμμὴ **Φ΄Φ΄** χωρίζει ἄλλως τοὺς ἀντίποδας. Οὕτω δὲ ἑκατέρωθεν τῆς γραμμῆς ταύτης, τῆς ἀγούσης ὡσαύτως εἰς τὸ Ἄπειρον, **ἔχομεν ἓν Θετικὸν καὶ ἓν Ἀρνητικὸν Ἄπειρον.**

Καὶ προσέξατε ἐνταῦθα μυστηριώδεις θέλουσιν ἀποκαλυφθῇ ὑμῖν νόμοι.

Ἰδοῦ Ἄπειρος **ὁ Νόμος τῆς θέσεως καὶ Ἀντιθέσεως, Ἄρσεως ἢ Θέσεως, Δράσεως καὶ Ἀντιδράσεως, Θετικοῦ καὶ Ἀρνητικοῦ, ὁ Νόμος τῶν Ἑτερωνύμων.**

Τά δ’ ὁμώνυμα; Κεχωρισμένα.

Παρατηρήσατε τῆν ἔλξιν καὶ ἄπωσιν ἢ ὦσιν τῶν Ἀπείρων. Τὰ ὁμογενῆ, τὰ ὁμοιόμορφα, τὰ ταυτομερῆ, ἐν γένει τὰ **ὁμώνυμα ἀπωθοῦνται.**

Νοήσατε θέλοντες τὴν καθολικότητα καὶ τὴν δεσπόζουσαν Ἀρχὴν δρῶσαν εἰς πάντα τὰ Ἄπειρα,

τά τε Πνευματικὰ καὶ τὰ ὑλικά.

Νουθετῶ, προσέξατε. Ἀπὸ τὸ διγενὲς ἢ δίφυλον τῆς ζωῆς ἀναχθῆτε εἰς τὸ ἑτερογενὲς τῆς ἀψύχου ὕλης.

Τρέξατε εἰς τὰς ἀπείρους κινήσεις καὶ ἰδιαίτατα εἰς τὰς ἑνώσεις τῶν ἀψύχων στοιχείων, ἵνα ἐννοήσητε **τὴν παραγωγὴν τοῦ Ἀπείρου, τὴν διαιώνισιν τοῦ Παντὸς καὶ τὴν ἀνομοιόμορφον Ἀπειρότητα.**

Ἀλλὰ πάλιν ταὐτὰ καὶ εἰς τὰ Πνευματικὰ Ἄπειρα. Τὸ ἑτερογενές, τὸ ἑτερώνυμον ἐν τῇ δράσει, θέλει εὑρεθῆ καὶ ἡ ἀντίδρασις ἡ Πνευματική.

Νοήσατε θέλοντες. Τὶ καλόν, τὶ κακόν. Τὶ ἀγαθόν, τὶ πονηρόν. Τὶ δίκαιον, τὶ ἄδικον κ.λ.π. Ἐξετάσατε τὴν σύνθεσιν παντὸς σώματος, ἐρευνήσατε πᾶσαν ἕνωσιν καὶ θὰ εὕρητε πάντοτε τὰ **Ἑτερώνυμα**. Πᾶσα ἐκδήλωσις ὑλική, πᾶν φαινόμενον, ἔχει τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ ἀνόμοιον.

Τὸ Ἕν δὲν ὑπάρχει ἄνευ τοῦ Ἑτέρου ὡς καὶ ἀμφότερα ἐν συνενώσει ἀπαρτίζουν τὸ Ἓν καὶ ἰδοῦ τό **ΑΠΕΙΡΟΝ ΕΝ, Θετικὸν καὶ Ἀρνητικὸν.**

Προσέξατε νέον ἀποκαλύπτεται ὑμῖν Μυστήριον.

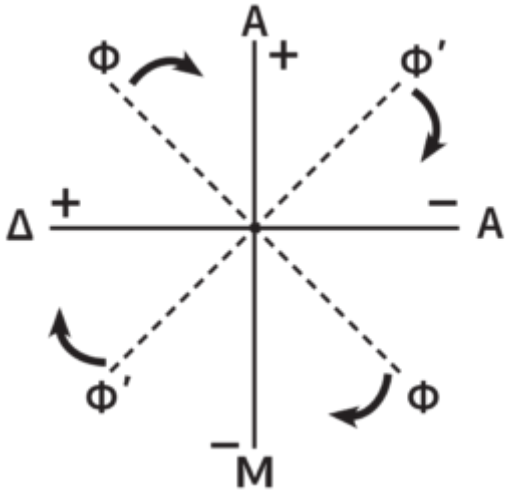
Ἰδοῦ τὸ Ἕν **Ἕν** ἐν τῇ ἀπειρότητί του Θετικὸν καὶ ἀρνητικόν.

Οὕτω δὲ ἀμφότερα ἀποτελοῦσι **τὸ Οὐδέτερον, τὴν σύνθεσιν.**

Τὶ δὲ ἄλλο εἶναι **ἡ ἀποσύνθεσις,** εἰ μὴ ὁ σχηματισμὸς ἄλλου οὐδετέρου, ἡ ἕλξις πρὸς ἄλλα ἑτερώνυμα;

Προσέξατε. Καὶ ἰδοῦ, ὡς εἶπον ὑμῖν, **ἀποσύνθεσις εἶναι ὁ σχηματισμὸς νέου οὐδετέρου, ἡ σύνθεσις μὲ ἄλλα ἑτερώνυμα.**

Ἀλλὰ προσέξατε. Ἴδετε **τὸν Σταυρόν.** Νέον ὑμῖν Μυστήριον ἀποκαλύπτω.

Αἱ γραμμαί **ΦΦ** καὶ **Φ΄Φ΄** εἶναι οἱ δύο ἄξονες τοῦ Ἀπείρου. Καὶ ὁ μὲν ἄξων **ΦΦ εἶναι ὁ ἄξων, περὶ ὃν κινεῖται καὶ ρυθμίζεται πᾶσα κίνησις καί πᾶσα τροχιὰ τῶν ἀστρικῶν συστημάτων τῆς ἀπεράντου καὶ ἀπείρου ἐκείνης μηχανῆς, ἐν ᾗ, ἐὰν ἠδράνει τροχός τις καὶ ἐπὶ ἓν δεύτερον λεπτόν, ἤθελεν ἐπέλθει συνολικὴ καταστροφή.**

Ἀλλ’ ἰδοῦ στρέψατε καὶ πάλιν πρὸς τὸν ἄνω τύπον. **Ἄνω ἢ ἐκεῖθεν τοῦ ἄξονος ΦΦ εὑρίσκονται τὰ Θετικὰ καὶ Ἀρνητικὰ Ἄπειρα τῶν Ἀπείρων τῆς Δημιουργίας Ὀντοτήτων τῆς Ἀπείρου Μονάδος καὶ τῆς Ἀπείρου Δυνάμεως.**

Προσέξατε, λέγω. Παρατηρήσατε, ὅτι εἰς τὸ ἄνωθεν ἢ ἐκεῖθεν μέρος τῆς **ΦΦ** εὕρηνται τὸ Θετικὸν καὶ Ἀρνητικὸν Ἄπειρον, ὡς καὶ εἰς τὸ κάτωθεν ἡ ἄντικρυς ὁμοίως.

Καὶ ἕτερον, τὰ ὁμώνυμα τῶν Ἀπείρων τούτων ἐν διαχωρήσει εὑρισκόμενα, διατελοῦν ὑπὸ **Αἰωνίαν ἄπωσιν,** ἐνῷ τὰ κάτωθι τῆς γραμμῆς ταύτης, τοὐτέστι τοῦ Οὐρανογραφικοῦ ἄξονος, τοῦ Κοσμικοῦ ἢ Οὐρανίου ἄξονος καλουμένου, εὕρηνται ὡσαύτως ἑτερώνυμα Ἄπειρα. Προσέξατε: Τὰ εἰς ὧσιν αἰωνίαν εὑρισκόμενα Ἄπειρα ὁρίζουσι τῶν ὅλων κόσμων τὴν κίνησιν καθ’ ὡρισμένας τροχιάς, ἐνῷ ἅμα **ἡ Παγκόσμιος ὡσαύτως Ἕλξις ἀποτελεῖ τὸ ἀντιστάθμισμα τῆς ἀπώσεως.**

Ἀλλὰ προανέφερα ὑμῖν, ὅτι ταῦτα εἶναι ἀπαρχὴ τῆς ἀρχῆς τῆς δεσποζούσης ὡς ὁ Νόμος ἕλξεως καὶ ὤσεως.

Τώρα, ἐὰν ἡ ἕλξις αὕτη, ὡς νόμος μεταξὺ τῶν ἑτερωνύμων ἤθελεν ἐπ’ ἄπειρον ἐνεργήσει, οἱ δύο κοσμικοὶ ἄξονες ἤθελον συμπέσει εἰς ἕνα.

Ὁ ἄξων Φ΄Φ΄, ὁ ἄξων οὗτος, ὁ διέπων τὴν Ζωὴν τῶν ὄντων καὶ τῆς πνευματικότητος αὐτῶν, ἤθελε συμπέσει μετὰ τοῦ ἑτέρου ἄξονος, τοῦ ρυθμίζοντος τῶν ἀπείρων κόσμων τῶν διακένων των σύρων τὰς ὑπεραπείρους τροχιὰς καὶ κινήσεις.

Τὸ ὅλον σύστημα τῶν δύο ἀξόνων, τῶν τεμνομένων ὡσαύτως εἰς τὸ κοινὸν ἐκεῖνο σημεῖον κατὰ τὸ σύστημα ὀρθογωνίων ἀξόνων, ἀκολουθεῖ συνεχῶς τὴν καθ’ ὡρισμένας μοίρας ἄπειρον ἐκείνην κίνησιν.

Ὅτε τὸ τελικὸν τῆς συγκλήσεως ταύτης εἶναι **Εἷς ἄξων Πνευματικὸς καὶ ὑλικὸς, ἢ μᾶλλον θέλει εἶναι ὁ διφυὴς ἄξων καὶ ὁ μόνος, περὶ ὃν κινεῖται πᾶν νεκρὸν καὶ πᾶσα Ζωή, κόσμοι ὑλικοὶ καὶ κόσμοι Πνευματικοί.**

Προσέξατε τὸ ἀνωτέρω. Θέλει σᾶς χρησιμεύσει ὡς βάσις διὰ τὴν μετέπειτα ἀνάλυσιν τῶν παραλλήλων Νόμων τῆς Δημιουργίας Πνευματικῶν καὶ Ὑλικῶν.

Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν καὶ πάλιν, προσέξατε. Εἰς τὸν ἄνω τύπον εἴδομεν, ὅτι ἡ σύγκλισις αὕτη θέλει ἔχει, ὡς καὶ ἔχει, ὡς ἀποτέλεσμα **τὴν ἑνότητα τῶν δύο κοσμικῶν ἀξόνων εἰς ἕνα.** Ἰδοῦ πάλιν τὸ μυστήριον τῆς Μονάδος.

Ἀλλὰ τὰ ἑτερώνυμα ταῦτα Ἄπειρα τῶν δύο μονάδων ἢ **τῆς Ἀπείρου Μονάδος καὶ τῆς Ἀπείρου Δυνάμεως,** ἐὰν ἠκολούθουν, ὡς ἔδει, τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἕλξεως, ἤθελον καὶ αὗται συμπέσει.

Οὕτω δὲ ἤθελον τὰ τέσσαρα ἄπειρα καταλήξει εἰς **ΕΝ.** Φρονήσατε, ἀλλὰ προσέξατε.

Οὕτω θὰ ἐγίνετο, καὶ **τὰ πάντα ἤθελον καταλήξει εἰς τὴν Ἀπόλυτον καὶ Ἄπειρον Μονάδα, ἐξ ἧς ἀπεχωρίσθησαν καὶ τὰ πάντα ἐκ τῆς Μονάδος εἰς τὸ Ἀπόλυτον μηδέν, ἐὰν μὴ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀντίποσιν, ἐν ταῖς αὐταῖς μονάσιν δὲν ὑπῆρχεν ἡ θέσις καὶ ἡ ἄρνησις.**

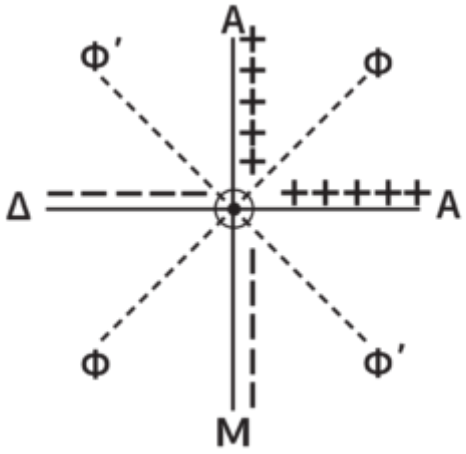
Προσέξατε, παρατηρεῖτε. Κάτωθεν τῶν ἀξόνων **ΦΦ** εὕρηνται θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ Ἄπειρα, ὡς ὡσαύτως καὶ ἄνωθεν τούτων.

Ἀλλὰ παρατηρήσατε ἐπίσης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντίποδος **ΑΜ** ἢ **ΑΔ** ὑπάρχει ὡς ἐν ἀντιποδίᾳ τὸ θετικὸν καὶ ἀρνητικὸν καὶ ἰδοῦ γνωστὰ ὑμῖν λαλῶ.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἀποδέκτῃ, ἢ ἀγωγῷ, ἢ σώματι, ἢ ὄντι, ὡς ἠθέλατε ἀποκαλέσει ταῦτα, ἡ ὕπαρξις τῶν ἑτερωνύμων δὲν θέλει δράσει ἢ καὶ δρᾶ ἐντονώτερον καὶ κατὰ προτίμησιν, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ συνεκτικότης τῶν μορίων καὶ ἡ συνοχὴ ἐπιτρέπουσιν εὐκολώτερον τὴν συνένωσιν καὶ ἀποτέλεσιν τοῦ οὐδετέρου, ἢ ἐν ἀγωγοῖς, ἐν οἷς μεσολαβεῖ ἑτερωνυμία μὲν ἀλλὰ καὶ χαλαρὰ καὶ ἀνομοιογενὴς συνεκτικότης.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν μὴ λησμονήσητε καὶ τὸν νόμον τῆς ἐξ ἀποστάσεως ἐπιδράσεως τῶν ἑτερογενῶν καὶ ἑτερωνύμων, καθ’ ὅτι καὶ οὕτω ἐξηγεῖται καὶ ὁ μεταξὺ γῆς καὶ νεφῶν παραγόμενος κεραυνός.

Καὶ ἰδοῦ τὸ σχῆμα ὑπὸ τὸν νέον τύπον αὐτοῦ:

Προσέξατε ἐν τῷ ἄξονι **ΑΜ** παρατηρεῖται ἡ ἀνομοιογενὴς ἑτερωνυμία εἰς τοὺς ἀντίποδας **ΑΟ-ΟΜ,** τοῦ μὲν πρώτου ὄντος θετικοῦ, τοῦ δὲ δευτέρου ἀρνητικοῦ.

Ταὐτὸ δὲ ἐπακριβῶς καὶ εἰς τούς **ΑΔ** ἡ αὐτὴ ἀκριβῶς ἑτερωνυμία παρατηρεῖται.

Ἀλλὰ πάλιν προσέξατε. Οἱ διάφοροι ἀντίποδες **ΟΜ** καὶ **ΟΑ** παρουσιάζουσιν, ἣν ἀνωτέρω προανέφερα ὑμῖν ἀνομοιογένειαν, ὁ μέν **ΑΟ** θετικός, ὁ δέ **ΟΜ** ἀρνητικός.

Λοιπὸν ἔχομεν ἐνταῦθα ἔλξιν μεταξὺ τῶν τοῦ αὐτοῦ ἄξονος ἀντιπόδων **ΟΑ** καὶ **ΟΜ**, ὡς ὡσαύτως καὶ ἔλξιν τοῦ **ΟΜ** μετὰ τοῦ ἄξονος ἢ μᾶλλον ἀντίποδος τοῦ δευτέρου ἄξονος τοῦ **ΑΔ** τοῦ **ΟΑ** ἐξ ἀντιδράσεως.

Ἔ**χομεν δηλαδὴ δύο ἕλξεις, τὴν μὲν ἐκ συνοχῆς, τὴν δὲ ἐξ ἐπιδράσεως,** δεδομένου δὲ ὅτι πάντα συνέχονται εἰς ἓν σημεῖον κοινὸν δι’ ἀμφοτέρους τοὺς ἄξονας, **αἱ ἕλξεις αὗται εἶναι ἴσαι. Οὕτω δὲ ἀντισταθμίζεται ἡ συνάντησις τῶν τεσσάρων Ἀπείρων, κατὰ συνέπειαν ἡ ἑνότης πάντων εἰς ΕΝ.**

Αἱ ἐσωτερικαὶ ἕλξεις, ἐν τῇ συνοχῇ τῶν ἀντιπόδων τῶν ἀξόνων ὀφειλόμεναι, εἶναι ἴσαι μὲ τὰς ἐξωτερικὰς ὤσεις τῶν ὁμωνύμων τῶν διαφόρων ἀντιπόδων.

Οὕτω δὲ μία ὁποιαδήποτε ἕλξις ἔχει ὡς ἀντιστάθμισμα ἰσοδύναμον ἄπωσιν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον γεννᾶται ἡ Ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος, καθ’ ἣν τὰ πάντα κινοῦνται ἑλκόμενα καὶ ἀπωθούμενα.

Ὁ παράδοξος δὲ οὗτος τῶν ἀντιθέτων συνειρμὸς εἶναι ὁ κρατῶν τὰ πάντα ἐν τῇ παραδόξῳ, ὅσον καὶ μυστηριώδει θαυμαστῇ ἀλληλουχίᾳ, ἐν ᾗ οὐδὲν κυρίως δὲν παίζει τόσον ρόλον, ὅσον **ὁ Νόμος τῆς Δράσεως καὶ Ἀντιδράσεως,** ὁ καθολικὸς καὶ δεσπόζων οὗτος νόμος.

Προσέξατε. Τὰ ἀπὸ τῆς κοινῆς ἀφετηρίας **Ο** δύο συνεχῆ Ἄπειρα τοῦ Ἀπείρου Οὐρανίου ἢ Κοσμογραφικοῦ ἄξονος **ΦΦ** εὑρηνται μεταξὺ ἀντιθέτων ἢ ἑτερωνύμων Ἀπείρων καὶ δὴ εἶναι διχοτόμοι τῶν ὀρθογωνίων τετμημένων ἀξόνων **ΟΜ** καὶ **ΟΑ,** ὡς καὶ **ΟΔ** καὶ **ΟΑ.**

Ἢ ἄλλως αἱ Ἄπειροι συνιστάμεναι ἀπείρως συνιστωσῶν δύο ἑκάτερον.

Οὕτω δέ, ὡς εὑρισκόμενα ταῦτα εἰς θέσιν ἀπέχουσαν ἰσάκις τῶν ἑτερωνύμων τούτων Ἀπείρων, ἐξ ἐπιδράσεως ὑφίστανται Ἔ**λξιν, ἴσην καὶ Ἄπωσιν.**

Καὶ ταῦτα πάντα, τὰ περὶ τὸν ἄξονα τοῦτον κινούμενα, θέλουσιν ἀκολουθήσει, ὡς προειρήκαμεν,

τροχιὰν ρυθμιζομένην ἀπὸ τὰς ἴσας ταύτας ἕλξεις καὶ ὤσεις.

Ὁ Σταυρός, τὸ σύμβολον τοῦ Παντός, τὰ δύο συναντώμενα καὶ σχηματιζόμενα διὰ τῆς κοινῆς ἀφετηρίας τέσσαρα Ἄπειρά του διατρέχουν τὰ Ἄπειρα τῶν Ἀπείρων, ὁδεύοντα εἰς Ἄπειρα ἴσα καὶ ἐκεῖ εἰς Ἄπειρα χωρήσουν Ἀπείρως εἰς Ἄπειρα.

Ὁ Κοσμικὸς ἄξων ΦΦ ρυθμίζει τὴν κίνησιν τῶν Ἀπείρων ἡλιακῶν ἢ ἀστρικῶν συστημάτων, ἅτινα στροβιλίζονται εἰς τὰς τροχιάς των ἐν μέρει, ἐν συνόλῳ δὲ ἀκολουθοῦντα ἄλλας τροχιὰς εἰς τὰ Ἄπειρα τοῦ Ἀπείρου Βασίλεια.

Αἱ ἄπειροι αὗται τῶν Οὐρανίων σωμάτων χορεῖαι ἀκολουθοῦσαι τὸν νόμον τοῦτον τῆς ἕλξεως καὶ ἀπώσεως δίδουσι τὴν ἄπειρον ποικιλίαν εἰς τὸν ρυθμὸν τῶν διαφόρων κινήσεων.

Ἀλλὰ προσέξατε. Ὁ ἄξων Φ΄Φ΄ περὶ ὃν κινεῖται πᾶσα ζωϊκὴ ἐκδήλωσις καὶ Πνευματικὴ Ὀντότης, παρουσιάζει ἐν τοῖς δύο Ἀπείροις του ἀντίθετον τὸ φαινόμενον τῶν ἑτερωνύμων.

Ὁ μὲν εἷς ἀντίπους αὐτοῦ, ἢ τὸ μέν ΕΝ Ἄπειρον, τὸ ΟΦ΄ εὕρηται ὡς διχοτόμος ὀρθογωνίως τεμνομένων ὁμωνύμων ἀξόνων ΟΑ΄καὶ ΟΑ, ὄντων Θετικῶν, ἐνῷ ἅμα τὸ ἕτερον Ἄπειρον του ΟΦ΄ καὶ τὰ ἀντίθετα ἄπειρα ΟΔ καὶ ΟΜ, ὄντα ὁμώνυμα ἤ ἀμφότερα Ἀρνητικά.

Ἐνταῦθα ἐπικαλοῦμαι τὰς γνώσεις σας. Εἰς τὸν Νόμον τῆς ἰσορροπίας τῶν δυνάμεων εὕρηται ἀξίωμά τι, **καθ’ ὃ δυνάμεις ἴσαι καὶ ἀντιθέτως δρῶσαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος ἰσορροποῦσιν ἀλλήλας.**

Ὥστε ἀμφότεραι αἱ ἀπώσεις θέλουσιν ἐσαεὶ διατηρεῖ ἀμετάβλητον τὴν θέσιν τῶν δύο Ἀπείρων τοῦ ἄξονος τούτου **Φ΄Φ΄.**

Ἀλλ’ ἰδοῦ ἡ ἀπορία καὶ ὁ νόμος τῶν ἑτερωνύμων, Προσέξατε. Ἀκολουθεῖ ἐνταῦθα ἄλλως τὸ σύστημα. Παρατηρήσατε, **ὅτι ὁ εἷς ἡμιάξων εὑρίσκεται εἰς Ἄπειρα θετικά, ὁ δὲ ἕτερος εἰς Ἄπειρα ἀρνητικά.**

Ἰδοῦ ἡ ἀντίθεσις καὶ ἡ ἑτερωνυμία ἐν τῷ ἄξονι. **Ἑτερωνυμία τοῦ αὐτοῦ ὁλικοῦ ἄξονος, ἑτερωνυμία συνοχῆς.**

Ἀλλ’ εἶπον ἀνωτέρω, ὅτι οἱ δύο οὗτοι ἄξονες κατόπιν συγκλίσεως συμπίπτουσιν εἰς ἕνα, ἐνῷ ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύεται τὸ ἀντίθετον.

Ἀλλ’ ἐνθυμηθῆτε. **Τὸ αὐτὸ εἶναι ἅμα καὶ ἄλλο.**

Οἱ ἄξονες οὗτοι ταυτίζουν εἰς ἓν σημεῖον τὴν διάφορον αὐτῶν ὀντότητα, δηλονότι συμπίπτουν ὄντος ἅμα ὅ αὐτὸς ἄξων καὶ ἄλλος.

Λίαν σκοτεινὸν θέλει φανεῖ τοῦτο ὑμῖν καὶ ἀσαφές. Ἀλλὰ προεῖπον. Τὰ ἀσαφῆ εἶναι σαφέστατα, ὅσον καὶ πάλιν ταῦτα σκοτεινά. Ἐν καιρῷ θέλω ἀποδείξει, δι’ ὅρων τὴν σύμπτωσιν ταύτην τῶν ἀξόνων.

Ἀλλὰ προσέξατε τὸ νέον μυστήριον, ὅπερ σᾶς ἀποκαλύπτεται. **Τὸ μυστήριον τῆς Τριάδος,** ὡς ἀνωτέρω.

Σταυρός εἷς (Μονὰς) συμπλεκόμενος μετὰ Σταυροῦ ἑτέρου (Δυὰς) σχηματίζουν τὸ νέον σύμπλεγμα, σχῆμα νέον προϊὸν ἐκ τῆς Δυάδος, ἥτις προῆλθεν ἐκ τῆς Μονάδος, ἤτοι τὴν Τριάδα.

Ταῦτα εἰς τὸν παρόντα τύπον ἐκ (+) **Μονάς,** (× +) **Δυάς** καὶ (⁜) **Τριάς**.

Ἡ **Τριάς** σχῆμα, τρίτον προϊὸν ἐκ τῆς Δυάδος, εἶναι καὶ Μονάς, διότι εἶναι τὸ μόνον σχῆμα, ὁ μόνος τύπος, ὅστις προέρχεται οὕτως, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν μετατεθοῦν οἱ δύο Σταυροὶ συμπλεκόμενοι δίδουν πάντοτε τὸ ἄνω τρίτον σχῆμα.

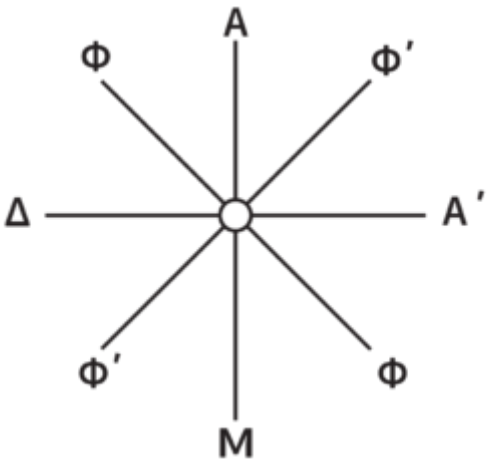
Ἡ Τριάς προῆλθεν ἐκ τῆς Δυάδος, ἥτις πάλιν ἐκ τῆς Μ ο ν ά δ ο ς (+).

Ἀλλ’ ἡ Μονάς εἶναι καὶ Τριάς κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καθ’ ὅτι, ἵνα σχηματισθῇ, ἔλαβε μέρος **Μονάς** μία (Ι ἢ Ι), **Μονάδες δύο ἢ Δυάς** (Ι− ἢ Ι−) καὶ ἐλήφθη τὸ Τρίτον **ἡ Τριάς** (+).

Ὥστε ἡ μία **Μονάς** εἶναι καὶ **Τριάς** ἅμα καὶ **Μονάς.**

Ἀλλ’ ἰδοῦ Νέον Μυστήριον ἀποκαλύπτεται.

Ἐπανέλθητε εἰς τὸν ἄνω τύπον, ὃν ἔχομεν καὶ ἐδῶ.

Λάβετε ἀρχικῶς τὸν ὁριζόντιον ἄξονα **Α΄Δ.** Ὑπεράνω αὐτοῦ μένουν τρεῖς ἡμιάξονες, ἔχοντες τὴν ἀφετηρία των εἰς τό **Ο**, κάτωθεν οἱ ἄλλοι τρεῖς.
Οἱ ἄνωθεν εἶναι οἱ **ΟΦ**, **ΟΑ**, **ΟΦ΄**, οἱ δὲ κάτωθεν **ΟΦ΄, ΟΜ, ΟΦ.**

Τώρα πάλιν ἔχετε τὸν ἄξονα τὸν κατακόρυφον ΑΜ. Δεξιὰ μὲν τούτου ἔχετε τοὺς ἄξονας **ΟΦ΄, ΟΑ΄, ΟΦ΄**. Ἀριστερὰ δὲ τούς **ΟΦ, ΟΔ, ΟΦ΄.**

Κατὰ ταῦτα λαμβάνομεν τὸ σύστημα τῶν δώδεκα ἡμιαξόνων, τῶν ἐχόντων τὴν αὐτὴν ἀφετηρίαν.

$$\frac{\text{ΟΦ , ΟΑ , ΟΦ}'}{\text{ΟΦ}', \text{ΟΜ}, \text{ΟΦ}} \quad \text{καὶ} \quad \frac{\text{ΟΦ}', \text{ΟΑ}', \text{ΟΦ}}{\text{ΟΦ , ΟΔ , ΟΦ}'}$$

Τὸ ἴδιον σύστημα δυνάμεθα νὰ τὸ λάβωμεν κατὰ τὸν ἑξῆς συνδυασμὸν καὶ οὕτω:

$$\frac{\text{ΟΦ , ΟΑ , ΟΦ΄}}{\text{ΟΦ΄, ΟΑ΄, ΟΦ}} \qquad \text{καὶ} \qquad \frac{\text{ΟΦ΄, ΟΜ, ΟΦ}}{\text{ΟΦ , ΟΔ , ΟΦ΄}}$$

Παρατηρήσατε εἰς τοὺς δύο ἄνω συνδυασμοὺς καὶ εἰς τὸν ἐκ τούτων προελθόντα τρίτον καὶ θέλετε εὕρει πολλὰ μυστήρια ὄντως. Καὶ εἴτε σχηματίσωμεν δύο συνδυασμοὺς ἐκ τῶν κατὰ μέρος λαμβανομένων ἡμιαξόνων, εἴτε ἕνα γενικόν, **παρατηρεῖται ὁ ἄριστος καὶ θαυμάσιος εἰρμὸς τῆς ἑτερωνυμίας καὶ ὁμωνυμίας ἅμα.**

Προσέξατε τ’ ἀντίστοιχα ζεύγη.

$$\frac{\text{ΟΦ}}{\text{ΟΦ΄}} \text{ ἢ } \frac{\text{ΟΑ}}{\text{ΟΜ}} \text{ ἢ } \frac{\text{ΟΦ΄}}{\text{ΟΦ}} \qquad \begin{matrix}\text{ἢ εν τῷ τρίτω}\\ \text{συστήματι}\end{matrix} \qquad \frac{\text{ΟΦ}}{\text{ΟΦ΄}} \text{ ἢ } \frac{\text{ΟΑ}}{\text{ΟΑ΄}} \text{ ἢ } \frac{\text{ΟΦ΄}}{\text{ΟΦ}}$$

Πλὴν τῆς παραδόξου ἀντιποδίας παρατηρεῖται καὶ ἡ ἔτι παραδοξοτέρα ὁμοιογένεια **ΟΦ΄** καὶ **ΟΦ**. Τά τε ἄνω κάτω, τά τε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς τά τε ἄνω καὶ δεξιὰ ὡς καὶ τὰ κάτω καὶ ἀριστερὰ **παρουσιάζουν τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς σχέσιν μὲ ἕνα ἄξονα πάντοτε κοινόν.**

Προσέξατε. Κάμνω μικρὰν νῦξιν τοῦ Μυστηρίου. Τὸ σύστημα ἁρμονικώτατον. Ἡ συνοχή, ἡ ὁμοιογένεια καὶ ἑτερωνυμία καταπλήσσουσα.

Ἡ ἀρχὴ τῶν ἀξόνων ἡ αὐτή.

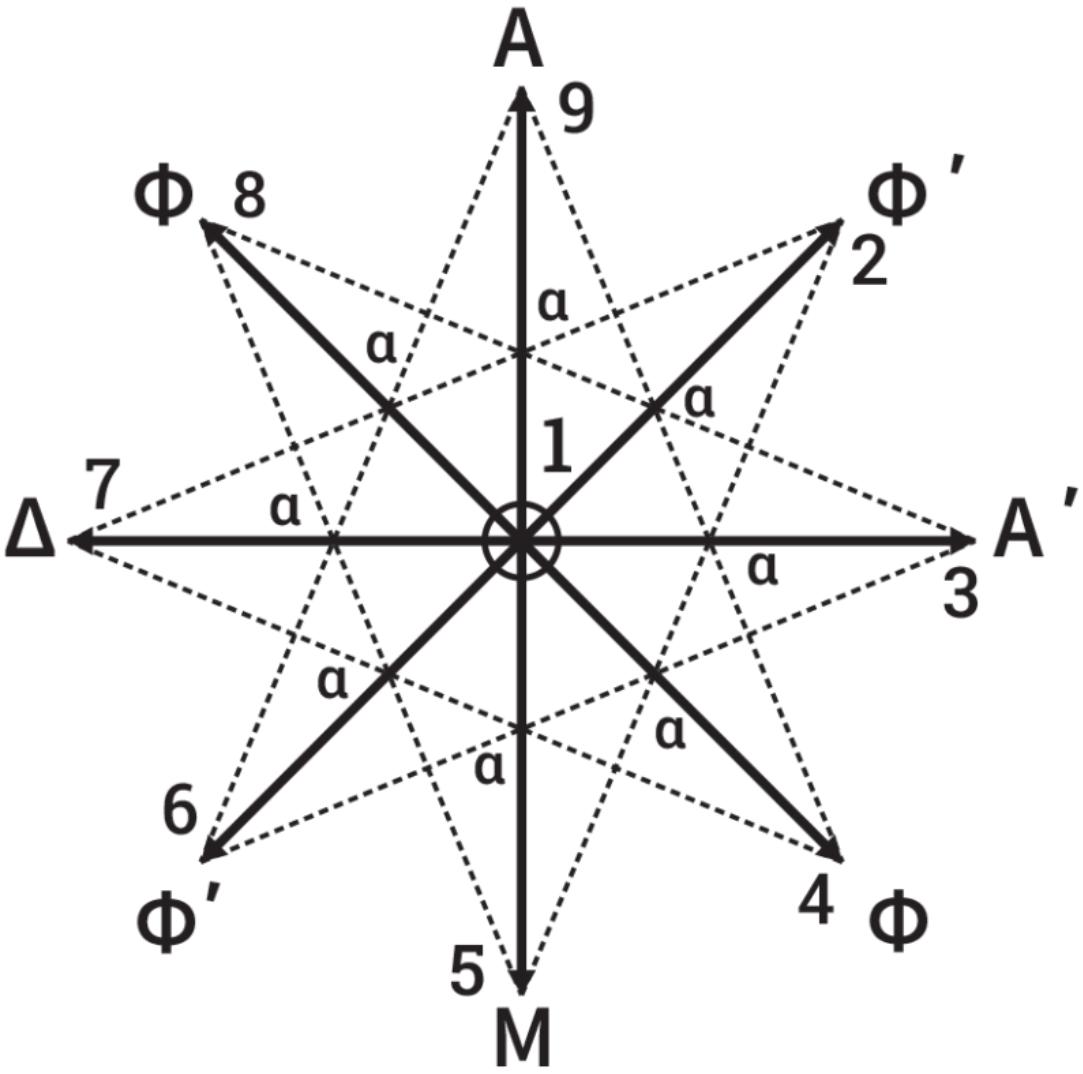
Ὁ Σταυρός ἡ Ἄπειρος Ζωή. $\begin{matrix}\Phi\\ \text{Z-}\Omega\text{-H}\\ \Sigma\end{matrix}$

Ἐκ τοῦ κοινοῦ κέντρου ἀναχωροῦν δώδεκα ἄξονες.

Τὸ Κέντρον ἐλέχθη ὡς **ὁ Χριστός,** οἱ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἀναχωροῦντες δώδεκα ἄξονες **οἱ Ἀπόστολοι.**

Ἀλλ’ **ὁ Σταυρός,** ὁ Κόσμος τῆς Ζωϊκῆς ἢ Ὑλικῆς πνευματικότητος. Δώδεκα φυλαὶ τοῦ Κέντρου τοῦ Ἰσραήλ. Οἱ μαθηταὶ θέλουσι κρίνει τὰς δώδεκα τοῦ Ἰσραὴλ φυλάς.

Ἀλλ’ ἰδοῦ προτρέπω εἰς ὑμᾶς ταῦτα χάριν ἀποκαλύψεως Νέου Μυστηρίου.

Δίδω ὑμῖν τὸν τύπον, προερχόμενον διὰ τῆς ἑνώσεως τῶν δύο Σταυρῶν, ὡς ἐν τῷ ἄνω συμπλέγματι καὶ διὰ τῆς ἑνὼσεως εἶτα τῶν ἄκρων τῶν ἀξόνων τούτων, ὡς ἐν τῷ παρακειμένῳ τύπῳ δεικνύεται, ὁπότε τὸ προκῦπτον εἶναι **ΕΙΣ ΑΣΤΗΡ.**

Προσέξατε ἄλλα Μυστήρια ἐν αὐτῷ θέλω σᾶς ἀποκαλύψει.

Ὁ Ἄπειρος οὗτος Ἀστήρ, καθ’ ὅτι ἀπὸ Ἄπειρα σύγκειται, συμβολίζει τὸ Ἀπείρως Φαῖνον τῆς Ἀπείρου Μονάδος καὶ Ἀπείρου Δυνάμεως ΦΩΣ τῆς ΑΠΕΙΡΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ.

Προσέξατε θέλετε εὕρει τοὺς μυστηριώδεις συνδυασμούς. Πρὶν ὅμως, τοῦτο ἀναζητήσητε,

ἀνατρέξατε εἰς τὸν ἄνω τύπον, ἐν ᾧ τὰ διά **ΦΦ** καὶ **Φ΄Φ΄** σημειούμενα τέσσαρα σημεῖα τῶν δύο Ἀπείρων Κοσμικῶν ἀξόνων εἶναι **αἱ ἐκχεόμεναι Ἄπειροι Ἀκτῖνες τοῦ ἐκ τῶν ἔνδον (Ο) ἐξερχομένου Ἀπείρου Φωτός.**

Τὸ Φαῖνον Φῶς Ἀπείρου Δυνάμεως καὶ τὸ Φαῖνον Φῶς τῆς Ἀπείρου Μονάδος Φ΄ΦΑΔ - ΦΦ΄ΑΜ.

Ἤδη δὲ ἀνατρέξωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸν ἄνω τύπον. Ἔχομεν ταὐτά. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ συνδυασμὸς ἀπετέλεσεν **Ἀστέρα.**

Ὅθεν ὁ Ἀστήρ ὁ Ἀπείρως Φαίνων τῷ κόσμῳ ΑΔΑΜ, τὸ Ἄπειρον Φῶς τῆς ΑΜ καὶ ΑΔ, εἶναι τὸ σύμβολον, τὸ ἐκπροσωποῦν τὴν ΘΕΟΤΗΤΑ.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων προσέξατε ἐκεῖνο, ὅπερ θέλω νὰ σᾶς ἀποκαλύψω.

Θέσατε ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Κέντρου τῆς γενικῆς ἀφετηρίας ἀριθμοὺς καὶ θέλετε ἔχει τὸν ἀριθμόν **9**.

Ἰδοῦ λέγω ὑμῖν τὰ Ἐννέα τάγματα τῶν Ἀγγέλων: **Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Δυνάμεις, Χερουβείμ, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Ἀρχαί, Κυριότητες, Σεραφείμ.**

Καὶ κατ’ ἀριθμόν: Περὶ τὸν Θρόνον τοῦ Ὑψίστου τὰ πολυόμματα **Χερουβείμ(Ι),** εἶτα τὰ φρικτά **Σεραφείμ(2), Δυνάμεις(3)**, **Ἐξουσίαι(4)**, **Θρόνοι(5)**, **Κυριότητες(6)**, **Ἀρχάγγελοι (7)**, **Ἄγγελοι (8)**, **Ἀρχαί(9).**

Παρατηρήσατε καὶ τοῦτο:

Αἱ πέριξ ὀκτὼ (8) τῶν Ἀγγέλων τάξεις ἐν μιᾷ περὶ τὴν Θεότητα ἑνότητι σχηματίζουν **τό Σύμβολον τοῦ Ἀστέρος**. Κάμετε ἀρχὴν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν **2** - τὰ Σεραφεὶμ - ἀκολουθήσατε τὴν μίαν τῶν ἐξωτερικῶν γραμμῶν ἐκ τῶν τριῶν, οὕτω **2-7, 7-4, 4-9, 9-6, 6-3, 3-8, 8-5, 5-2**. Κατελήξαμεν εἰς τὸ **2** καὶ πάλιν.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων εἰς τὰ κοινὰ σημεῖα τομῆς (α) συμβάλλουν γραμμαί **ΕΠΤΑ**. Προέβαλεν ὑμῖν **ὁ ἀριθμός(7) ΕΠΤΑ**.

Ἡ κυρία συμβολὴ καὶ σύντμησις γίνεται τεσσάρων ἢ κάλλιον εἰπεῖν δύο ἐνωτικῶν σημείων εἰς σημεῖον τι ἐκ τῶν κυριωδῶν ἀξόνων τῆς Ἀπείρου Θεότητος ἢ τῆς Ἀπείρου Μονάδος καὶ τῆς Ἀπείρου Δυνάμεως.

Οὕτως ἡ κυρία συμβολὴ γίνεται εἰς σημεῖον, ὅπερ χρησιμεύει ὡς ἀφετηρία τεσσάρων Ἀπειρογραμμῶν μεθ' ἑνὸς τῶν κυριωδῶν ἀξόνων τοῦ ἀριθμοῦ **ΠΕΝΤΕ**. Αἱ τέσσαρες ὅμως, αἱ ἐκ τῆς ἀφετηρίας (**α**) διαφόρως ὁδεύουσαι, συναντοῦν αἱ μὲν ἐξωτερικαὶ τὰς δύο ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἀντιστοίχου ἄξονος βαινούσας δύο Ἀπειροενωτικὰς γραμμὰς κορυφῶν καὶ οὕτω προβάλλει **ὁ ἀριθμός (7) ΕΠΤΑ**.

Ἀλλὰ πρὶν ἔτι, προχωρήσωμεν εἰς τὸν ἀριθμόν, ἂς ἐξετάσωμεν τὸν τύπον τοῦ Ἀστέρος.

Ἀπὸ τοῦ Κέντρου τούτου (**Ο**) ὁδεύουν πρὸς τὸν σχηματισμὸν τῶν κορυφῶν τοῦ ἀστέρος οἱ (**8**) ὀκτὼ συμβολικοὶ ἄξονες, οἱ ἀπαρτιζόμενοι ἀπὸ τὸ σύνθετον τῶν δύο Σταυρῶν σύμπλεγμα.

Οὕτως οἱ ὀκτὼ ἄξονες σχηματίζουν τὰς ὀκτὼ (**8**) κορυφὰς τοῦ Ἀστέρος. Οὕτω δὲ ἁρμονικώτατα προβάλλει ἐν καταπλησσούσῃ ἁρμονίᾳ ὁ ἀριθμός **(8) ὀκτώ.**

Παρατηρήσατε τὸ περίεργον σύμπλεγμα.

Τὰς κορυφάς **Α** καὶ **Φ΄** ἢ **9** καὶ **2** συγχρόνως μὲ τὰς ἀπέναντι **Φ΄** καὶ **Μ** ἢ **6** καὶ **5**.

Ἐκ τοῦ **Α** διήκει πρὸς τὸ **Φ΄** ἢ ἀπὸ τὸ **9** πρὸς τὸ **6** ἡ **ΑΦ΄** ἑνοῦσα τοὺς Ἀπείρους ἡμιάξονας **ΟΑ** καὶ **ΟΦ΄**, ὡς καὶ τὸν **Φ΄** ἑνώνει μὲ τὸν **Μ**, ἢ τὸ **2** μὲ τὸ **5**, ἡ **Φ΄Μ** ἑνοῦσα τοὺς δύο ἡμιάξονας **ΟΦ΄** καὶ **ΟΜ**.

Ἀκολούθως λέγω, προσέξατε.

Τὰ ἄρρυθμα τῶν ἀντιπόδων τῶν Ἀπείρων ἀξόνων ἐνούμενα οὕτω: **5-9, 2-6,** δίδουν τό **Χ (Χριστός)**.

Ὡσαύτως ἑνοῦντες τὸ **Φ΄Δ**, ἢ **2** καὶ **7** διὰ τῆς **Φ΄Δ** ἑνοῦνται οἱ ἡμιάξονες **ΟΦ΄** καὶ **ΟΑ**, ἐνῷ διὰ τῆς **Α΄Φ΄** ἢ **3** καὶ **6** οἱ **ΟΑ΄** καὶ **ΟΦ**, οἵτινες δίδουν πάλιν ρυθμούμενοι τὸ **Φ΄Φ΄** καὶ **Α΄Δ** ἢ τὸ **2-6** καὶ **3-7**.

Οὕτω δὲ προκύπτει καὶ πάλιν **Χ (Χριστός)**.

Ἐξακολουθοῦντες καὶ ἑνοῦντες διὰ τῆς **Α΄Φ** ἢ **3-8** τὸ **Α΄Φ** ἑνοῦμεν τοὺς ἡμιάξονας **ΟΑ΄** καὶ **ΟΦ**, διὰ δὲ τῆς **ΦΔ** ἢ **4-7** ἑνοῦμεν τοὺς ἡμιάξονας **ΟΦΟΔ** καὶ πάλιν **Χ (Χριστός)**.

Ἀκολούθως διὰ τῆς **ΦΑ** ἢ **4-9** ἑνοῦντες τὰς κορυφάς **ΦΑ** ἢ **4-9**, ἑνοῦμεν τοὺς ἡμιάξονας **ΟΦ** καὶ **ΟΑ** διὰ τῆς **5-8** ἢ **ΟΜ** καὶ **ΟΦ** καὶ πάλιν **Χ (Χριστός)**.

Συνεχίζοντες διὰ τῆς **ΜΦ΄** ἢ **5-2** ἑνοῦντες τό **Μ** καὶ **Φ** ἑνοῦμεν τοὺς ἡμιάξονας **ΟΜ** καὶ **ΟΦ΄** καὶ ἀντιστοίχως διὰ τῆς **Φ΄Α** ἑνοῦντες τὸ **Φ΄** καὶ **Α** ἢ **6-9** ἑνοῦμεν τοὺς ἡμιάξονας **ΟΦ΄** καί **ΟΑ** καὶ πάλιν **Χ (Χριστός).**

Ἡ διὰ τῆς **ΔΦ΄** τῶν **Δ** καὶ **Φ’** ἢ **7-2** ἑνώνει τούς **ΟΔ** καὶ **ΟΦ΄.**

Ἐπίσης ἡ ἕνωσις διὰ τῆς **ΔΦ** ἢ **7-4** ἑνώνει τοὺς ἡμιάξονας **ΟΔ** καὶ **ΟΦ**, ἡ δὲ διὰ τῆς **ΦΑ΄** ἢ **8-3** τούς **ΟΦ** καὶ **ΟΑ΄** καὶ πάλιν ὡς καὶ ἀνωτέρω **Χ (Χριστός)**.

Τέλος διὰ τῆς **ΦΜ** ἢ **8-5** τά **Φ** καί **Μ** ἑνοῦνται οἱ ἡμιάξονες **ΟΦ** καί **ΟΜ** διὰ τῆς **ΑΦ** ἢ **9-4** τά **Α** καί **Φ** ἑνοῦνται ἡ **ΟΑ** καὶ **ΟΦ** καὶ πάλιν **Χ (Χριστός)**.

Κατόπιν τούτων λαμβάνομεν τὸν κάτωθι πίνακα, προελθόντα ἐκ συμμετρικῆς ἀντιστοιχίας τῶν ἑνωτικῶν γραμμῶν καὶ τῶν διχοτομουμένων κυριωδῶν ἀξόνων.

ΠΙΝΑΞ

Ἁρμονιῶν καὶ Ἀπείρου Συμμετρίας

Διαστήματα καί Χρόνος				Κλίμακες	
1	$\frac{3}{9,6}$	$\frac{3}{2,5}$	$\frac{4}{9,5}$ $\frac{4}{2,6}$	DO	ΠΑ
2	$\frac{5}{2,7}$	$\frac{5}{3,6}$	$\frac{4}{2,6}$ $\frac{4}{3,7}$	RE	ΒΟΥ
3	$\frac{5}{3,8}$	$\frac{3}{4,7}$	$\frac{4}{3,7}$ $\frac{4}{4,8}$	MI	ΓΑ
4	$\frac{5}{4,9}$	$\frac{3}{5,8}$	$\frac{4}{4,8}$ $\frac{4}{5,9}$	FA	ΔΙ
5	$\frac{3}{5,2}$	$\frac{3}{6,9}$	$\frac{4}{5,9}$ $\frac{4}{6,2}$	SOL	ΚΕ
6	$\frac{3}{6,3}$	$\frac{5}{7,2}$	$\frac{4}{6,2}$ $\frac{4}{7,3}$	LA	ΖΩ
7	$\frac{3}{7,4}$	$\frac{5}{8,3}$	$\frac{4}{7,3}$ $\frac{4}{8,4}$	SI	ΝΗ
8	$\frac{3}{8,5}$	$\frac{5}{9,4}$	$\frac{4}{8,4}$ $\frac{4}{9,5}$	DO	ΠΑ

Δι’ αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὑπαρχουσῶν σχέσεων, διὰ καταλλήλου συνδυασμοῦ καὶ διὰ παραγωγῆς ἄλλων σχέσεων τόσον πολυπλόκων καὶ ἁπλῶν, κρυπτομένων μόνον μυστηριωδῶς ὑπὸ τοὺς ἁπλουστάτους συνδυασμοὺς τῶν ἁπλουστάτων τούτων σχέσεων, θέλω ἐπανερχόμενος μετ’ οὐ πολὺ ἐκτενῶς ὁμιλήσει ὑμῖν τὰς ὑπαρχούσας **σχέσεις μετὰ τοῦ διαστήματος τοῦ Ἀπείρου καὶ τοῦ Ἀπείρου Χρόνου,** ἤτοι **ΑΔ** καὶ **ΑΧ,** ὅπερ **Χ** εἰς τοὺς Ἀπείρους συνδυασμοὺς εἶναι ταὐτὸ καθ’ ἃ ἀπέδειξα ὑμῖν καὶ τὸ σύμβολον τοῦ +, ὅπερ (**Ι-Μονὰς**) ὥστε θέλω ὁμιλήσει ὑμῖν τὰς ὑπαρχούσας σχέσεις τῆς Ἀπείρου Μονάδος καὶ Ἀπείρου Δυνάμεως (**ΑΜ** καί **ΑΔ**).

Θέλω οὕτω εἰσαγάγει ὑμᾶς **εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Ἀπείρου.**

Ὡς πρὸς τὸν ἄνω πίνακα λέγω ὑμῖν, ὅτι εἶναι ἅμα καὶ ὁ τύπος τῆς Ἀπείρου Συμφωνίας ἢ Ἁρμονίας, τῆς ἀπορρεούσης ἐκ τοῦ Κέντρου καὶ δι’ ὀκτὼ Ἀπείρων ρυθμικῶν κυμάνσεων διαχέεται εἰς τὸ Ἄπειρον.

Εἰς τὰ μεταξὺ τῶν ὀκτὼ τούτων ἀπείρων ἁρμονικῶν κυμάνσεων διάκενα ἀπέραντοι ἄλλαι μουσικαὶ κυμάνσεις ἄπειροι εἰς τὸ Ἄπειρον τοῦ Ἀπείρου, μακρὰν μὲν τοῦ Κέντρου, τεραστίου μήκους καὶ πλάτους μὲ ἀραιοτέρους ἀπείρους κραδασμούς, ὅσον δὲ πλησιάζουν πρὸς τὸ Κέντρον μὲ μῆκος μικρότερον, μὲ αὐξανόμενον ἀριθμὸν παλμῶν, γίνεται ἄπειρος καὶ μῆκος καὶ πλάτος τῶν κυμάνσεων ἀπείρως ἐλάχιστον, ἀπέραντοι, λέγω, κυμάνσεις ἁρμονικαὶ ὑφίστανται.

Οἱ ἀντίστοιχοι τούτων ἀριθμοὶ εἶναι ἀσύλληπτοι διὰ τὸν ἀσθενῆ σας ἐγκέφαλον καὶ ἡ ἀποκάλυψίς των δι’ ἕνα προσέχοντα ἤθελεν γεννήσει ἀσφαλῶς ἴλιγγον. Ἄλλως τε τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἔχετε, δὲν ἀρκοῦν διὰ τοιαύτην ἀνάλυσιν.

Καὶ ἤδη λέγω ὑμῖν.

Ἐκ τούτων τῶν ἀπείρων ἁρμονικῶν στόνων μόνον ἀσθενῆ ᾐσθάνθητε τὴν ἠχὼ τῶν κυριωδῶν, οὓς ἐν τῇ ἁρμονικῇ σας κλίμακι ἐκδηλοῦτε. Ὢ πόσον ἀσθενὴς τυγχάνει ἡ μουσική σας ἐκδήλωσις…

Πόσον θὰ ἄφηνε ἀσυγκίνητον πνευματικὴν ὀντότητα, ἧς τὰς λεπτὰς χορδὰς κραδαίνουν οἱ ἀνεπαίσθητοι τοῦ Ἀπείρου στόνοι, κρούουν αἱ ἀπείρως λεπταὶ τῆς Δημιουργίας ἀναπάλσεις καὶ οἱ πέραν καὶ ὑπερπέραν κραδασμοί.

Κάθε κίνησις τῶν ἀπείρων ἡλιακῶν συστημάτων ἢ τῶν ὑπερμεγέθων ἀστρικῶν σωμάτων, ὡς καὶ ἡ κίνησις αὐτοῦ τοῦ ἀπειροελαχίστου μορίου ἀποτελεῖ μουσικὴν ἁρμονίαν, τὴν ὁποίαν αἱ πνευματικαὶ ὑπάρξεις αἰσθανόμεθα ἐν ὅλῃ τῇ ἀλλασσούσῃ καὶ παραδόξῳ χροιᾷ μιᾶς ἑκάστης τούτων.

Πᾶσα κίνησις εἶναι παλμῶν ἄθροισμα καὶ αὐτὴ ἡ θερμότης, οὖσα κίνησις, τὶ ἄλλο εἶναι ἢ κυμάνσεις κραδαινομένων μορίων;

Πᾶς κραδασμὸς ἔχει κατὰ γενικὸν φυσικὸν κανόνα ἐπακόλουθον **τὸν ἦχον ὅστις ποικίλλει εἰς ἔντασιν, ὕψος καὶ χροιάν,** ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ ἢ ὕψος καὶ πλάτος τῶν παλμῶν.

Αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες, αἱ ἐκπεμπόμεναι ἀπὸ τὰ διάφορα φωτοβόλα σώματα, **παράγουν ἤχους, ἁρμονίαν.**

Οἱ στροβιλισμοὶ εἰς τὰς τροχιάς των τῶν ἀπείρων κόσμων προκαλοῦν περιεργοτάτην σύνθεσιν, διήκουσαν εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῶν ἀπείρων.

Κάθε πνευματικὴ ὀντότης, κινουμένη, ἀφήνει μυστηριώδεις στόνους.

Ἀλλὰ καὶ πόση ἁρμονία διαχέεται γύρω σας; Καὶ ἰδοῦ λέγω ὑμῖν, **ὅτι κάθε συλλογισμός σας, κάθε ἔξαρσις φαντασίας, τέλος κάθε σκέψις σας, ὡς κίνησις, εἶναι λεπτοτάτη ἁρμονία, παραγομένη ἐν ὑμῖν, χωρὶς νὰ γίνῃ αἰσθητή.**

Πᾶς ἦχος σᾶς λέγω, καὶ τοῦτο προσέξατε, πλὴν τῆς ὡς ἤχου ὑποστάσεώς του, παράγει καὶ ἄλλον ἦχον διὰ τῶν κυμάνσεων, αἵτινες σχηματίζονται περὶ τὸ ἠχογόνον σῶμα διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ ἤχου.

Τὰ ἀπείρως ἐλάχιστα τῷ μεγέθει **ἔντομα** ἢ καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐλάχιστα μικρόβια, ἐν τῇ μικροβιότητί των εἰς πᾶσαν κίνησίν των ἢ λειτουργίαν ἀφήνουν ἁρμονίαν.

Πᾶσαι ἀναρίθμητοι **ζυμώσεις** τελοῦνται ἀνὰ πᾶσαν ἀπειροελάχιστην χρονικὴν μονάδα πέριξ ὑμῶν εἰς τὸ ἄπειρον τῆς Δημιουργίας ἢ φύσεως ἐργαστήριον, χωρὶς αἱ ρυθμικαὶ ἁρμονικαὶ ἀποχρώσεις των νὰ γίνουν αἰσθηταὶ εἰς ὑμᾶς;

Καθεύδετε ἢ ἀδρανεῖτε; **Πᾶς ὅμως μυὼν ἢ πᾶσα ἶς, πᾶν κύτταρον ὑφίσταται ἀλλαγήν, κίνησιν.**

Τὸ αἷμα κινεῖται. Ὁ στόμαχος λειτουργεῖ. Ἡ ἀναπνοὴ ρυθμικῶς χαρακτηρίζει τὴν ἐν συνόλῳ ἁρμονίαν.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ λειτουργίαι δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ **συγχρωτισμὸς κυμάνσεων ἁρμονικῶν,** αἱ

ὁποῖαι δυστυχῶς διαφεύγουν τὴν προσοχήν σας.

Τὰ χρώματα, ἵνα γίνουν αἰσθητά, καθίστανται πηγαὶ ἐκπομπῆς τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ τοῦ χρώματος, αἵτινες ἀνήκουν καὶ εἰς τὸ χρῶμα. Οὕτω δὲ κατὰ τῆς μεταδόσεως τοῦ φωτός, ὡς θὰ γνωρίζητε, ἐκπέμπονται κυμάνσεις ἴδιαι καθ’ ἕκαστον χρῶμα, ἅτε ἴδιαι ἑκάστοτε ἁρμονικαὶ ἐκφάνσεις πηγάζουν.

Κινεῖσθε εἰς τοὺς ἀπείρους συνδυασμοὺς τῶν κυμάνσεων, εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀπείρου μουσικῆς ἁρμονίας, ζῆτε εἰς τοὺς συγχρωτισμοὺς ἀπείρων ἁρμονικῶν ἀναπάλσεων καὶ ὅμως δὲν λαμβάνετε αἴσθησιν, εἰ μὴ μόνον τῆς χονδροειδεστάτης ἠχοῦς τῶν συμπλεγμάτων τῶν ὀκτὼ ἁρμονικῶν κυριωδῶν φθόγγων καὶ μάλιστα μὲ τὸν συνδυασμὸν τούτων ἐποικοδομεῖτε τῇ ἀληθείᾳ τήν ἐσβεσμένην ἠχὼ τῆς ἐκ τῶν πέραν καὶ Ὑπερπέραν ἐρχομένης ἀσυλλήπτου Ὑπερκοσμίου Συνθέσεως.

Τὸ χονδροειδὲς ἀκουστικόν σας ὄργανον, τὸ οὖς, δὲν συλλαμβάνει, εἰ μὴ ἤχους βαρυτάτους, παραγομένους ὑπὸ παλμῶν (20) κατὰ δεύτερον λεπτόν, ὀξυτάτους δὲ παραγομένους ὑπὸ παλμῶν 40.000 κατὰ δεύτερον λεπτόν.

Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐδὲ τοὺς ἀριθμοὺς δὲν δύνασθε νὰ ἀναμετρήσητε, ὅταν ἀναφέρω ὑμῖν τούτους, χαρακτηρίζοντας λεπτότατόν τινα κραδασμόν.

Ἡ τυφλὴ παρατηρητικότης σας κατώρθωσε νὰ μετρήσῃ παλμοὺς ἤχου ἀνερχομένους εἰς 40.000 κατὰ ἓν δευτερόλεπτον, οὓς ὅμως καίτοι αἰσθητοὺς εἰς τὴν μέτρησιν, δὲν αἰσθάνεσθε ὡς ἦχον.

Ἐὰν εἴχατε τ’ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν κατανόησιν ἁπλῶν τινων ὅρων στοιχεῖα ἤθελον σᾶς κάμει περιγραφήν τινα θεμελιωδεστάτου Νόμου, δι’ οὗ, κατορθουμένης τῆς βοηθείας τεχνικῶς τῆς ἀκοῆς σας ἢ τῆς ὁράσεώς σας, νὰ ἀκούητε ἀγνώστους ἤχους καὶ νὰ βλέπητε ἀσύλληπτα χρώματα.

Ἡ ἐξέλιξίς σου θέλει μοὶ δώσει ἐν καιρῷ τὴν εὐκαιρίαν αὐτή.

Περὶ τήν **ΘΕΟΤΗΤΑ,** τὸ σύμβολον καὶ Πηγὴν ταύτης τῆς Ἁρμονίας, λαμβάνουν χώραν οἱ ἄπειροι κυματισμοί, οἵτινες διὰ τῶν ὀκτὼ κυρίως, κυριωδῶν ἀπειροαξόνων, χωροῦν εἰς τὸ Ἄπειρον διάστημα.

Ἀλλὰ καὶ οὗτοι οἱ ἄξονες, κυρίως ὅμως ἡμιάξονες τῶν τεσσάρων ἀπειροαξόνων, τῶν ἐν συμπλέγματι ἀπαρτιζόντων ἐκ Μονάδος καὶ Δυάδος τὴν Τριάδα, εἶναι οἱ ἄξονες τοῦ Ἀπείρως Πνευματικοῦ καὶ Ἀπείρως ὑλικοῦ, ὡς καὶ οἱ Κοσμικοὶ ἄξονες, **περὶ μὲν τὸν ἕνα ἐκ τῶν ὁποίων κινεῖται πᾶσα ἀνόργανος ὕπαρξις, περὶ δὲ τὸν ἄλλον πᾶσα ἐκδήλωσις ζωϊκὴ καὶ Πνευματική.**

Οἱ δύο τελευταῖοι ἄξονες εἶναι ἄμα καὶ οἱ ἄξονες τοῦ ἐκ τῶν **ΕΝΔΟΝ ΦΩΤΟΣ.**

Προσέξατε. Εἰς τὴν κοινὴν συμβολὴν τούτων, ὡς ἀνωτέρω ἐξέθηκα ὑμῖν, ἀντιπροσωπεύεται ἡ Ἄπειρος **ΘΕΟΤΗΣ,** ἥτις κατὰ ταῦτα εἶναι ἡ **ΑΡΜΟΝΙΑ, ἡ διαχέουσα ἐν τῷ Ἀπείρῳ τὴν ἁρμονίαν.**

Καὶ νῦν παρατηρήσωμεν τὸν Ἀστέρα καὶ πάλιν. Ὁ ἐκ τούτου προελθὼν πίναξ χρησιμεύει μετ’ οὐ πολὺ πρὸς μελέτην **τοῦ Ἀπείρου Χρόνου καὶ Τόπου.**

Προῆλθεν ἐκ τῆς συμμετρικῆς ἀντιστοιχίας τῶν Ἀπείρων, ἥτις ἀντιστοιχία παρατηρουμένη δίδει **ΟΚΤΩ ΣΤΑΥΡΟΥΣ.**

Τοῦτο προσέξατε, διότι ἀμέσως θέλω ὁμιλήσει ὑμῖν καὶ ἀποκαλύψει μυστήριον:

Τὸ ὡς ἄνω σύμβολον τοῦ Ἀστέρος ἀποκαλύπτει ὑμῖν καὶ τοῦτο. Λάβετε, ὡς ἔχει ὁ τύπος, τὸν ἄξονα **ΔΑ΄.** Ἄνωθεν αὐτοῦ ἔχετε τὰς κορυφάς **ΦΑ** καὶ **Φ΄** ἢ **8, 9, 2,** ἐν ἑκάστῃ τῶν ὁποίων συμβάλλουν τρεῖς ἀπειρογραμμαί. Κάτωθεν τοῦ ἰδίου ἄξονος ἔχετε τὰς κορυφὰς τὰς ἀντιστοίχους **Φ΄Μ** καὶ Φ ἢ **6, 5, 4,** ἐν ὅλῳ **6** κορυφάς.

Εἶτα λαμβάνοντες τὸν ἄξονα **ΑΜ**, τὸν κάθετον (ἀμφότεροι ἄξονες τῆς Ἀπείρου Θεότητος) καὶ

ἔχετε δεξιὰ τούτου τὰς κορυφὰς **Φ΄Α΄** καί **Φ**. Ἀριστερὰ δὲ τὰς κορυφάς **ΦΔ** καὶ **Φ΄** ἢ **2, 3, 4,** δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ **8, 7, 6,** ἐν ὅλῳ ἕξ (**6**).

Οὕτως ὁ ἀριθμὸς τῶν οὕτω ληφθεισῶν κορυφῶν δίδει τὸν ἀριθμὸν δώδεκα (12). Ἰδοῦ λέγω ὑμῖν τά **δώδεκα ἡλιακά Ζώδια,** ἐν οἷς ἑκάστοις ἀντιστοιχεῖ **εἷς Μήν.**

Αἱ συμβάλλουσαι εἰς τὰς κορυφὰς τρεῖς ἀπειρογραμμαὶ εἶναι **αἱ τρεῖς δεκαμερίαι** ἑκάστου μηνός, ἢ αἱ τριάκοντα ἡμέραι, αἱ ἐν ὅλῳ κατὰ ταῦτα 360, **ὅτε καὶ τὸ ἔτος συμβολίζεται ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος.**

Πλὴν τούτου προσέξατε, λαμβάνοντες ἕνα ἐκ τῶν δύο κυριωδῶν ἀξόνων, ἔχομεν ἑκατέρωθεν τούτου ἐξ κορυφάς, ἀποτελουμένας ἀπὸ δύο ἴσας γωνίας ἑκάστην.

Αἱ κορυφαὶ **12** αἱ γωνίαι ἄρα **24. Νοεῖτε, ὅτι τοῦτο συμβολίζει τὸ εἰκοσιτετράωρον.**

Καὶ ταῦτα διὰ τὴν στενὴν ἔννοιαν, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ σχετικοῦ χρόνου, ὅστις ὁρίζεται μὲ τὰς σχετικὰς περὶ τὸν ἥλιόν σας κινήσεις ἐν τῷ ἀτέρμονι ἀπείρῳ.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων λέγω ἐπιπροσθέτως ὑμῖν, ὅτι ἐνταῦθα παρίστανται συμβολικῶς οἱ δώδεκα οὐρανοὶ καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι. Λέγω δώδεκα οὐρανοὺς τοὺς ἀπαρτίζοντας τὴν ὁλομέλειαν τῶν ἀπείρων ἄλλων Οὐρανῶν, οἵτινες ἐν χορείαις συνωθοῦνται κινούμενοι εἰς τὰ Ἄπειρα τῶν Ἀπείρων.

Πλὴν τούτων τὸ **12** προβάλλει ὡσαύτως καὶ εἰς τὰ κοινὰ σημεῖα τομῆς (α). Λάβετε λ.χ. τὸν ἄξονα **9-5** καὶ ἔχετε ἑκατέρωθεν τούτου τοὺς **8-3** καὶ **2-7.** Λαμβάνοντες εἶτα τὸν **2-7** ἔχετε τοὺς **9-5** καὶ τόν **8-3**.

Ὕστερον τὸν ἄξονα **3-8,** ἔχομεν ἑκατέρωθεν τοὺς **2-7** καὶ **9-5.** Ἂν χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία τό (α), λαμβάνομεν τοὺς **12** ἡμιάξονες, **α2-α7-α8-α3-α9-α5-α8-α3-α2-α7-α9-α5** ἐπὶ τῆς σχέσεως ταύτης θέλω ἐξακολουθήσει καὶ ἐπανέλθη.

Εἰς τήν ἀνωτέρω σχέσιν λάβομεν ὑπὸ τὴν μορφὴν δύο ἀθροισμάτων εἰς κλασικὴν μορφήν, ἔχομεν τὸν προκύπτοντα τύπον:

$$\frac{\alpha 2,\alpha 7 + \alpha 8,\alpha 3 + \alpha 9,\alpha 5}{\alpha 9,\alpha 5 + \alpha 8,\alpha 3 + \alpha 2,\alpha 7} = 1$$

Ἴσον μὲ τὴν Μονάδα, καθότι ἀντιστοίχως λαμβανόμενοι οἱ ὅροι ὡς ἴσοι δίδουν τὴν Μονάδα.

Ἰδοῦ καὶ πάλιν, ὅτι προβάλλει **τὸ μυστήριον τῆς Μονάδος.**

Τά πάντα ἐξ Ἑνός.

Εἰς πᾶσαν τομήν (**α**) προκύπτει τὸ αὐτό.

Ἐν τῷ Ἀστέρι τούτῳ ὑπολείπεται ἤδη ἡ ἑρμηνεία τῶν ποικίλων τριγώνων, ἅτινα εἰς πάσας τὰς συμβολὰς καὶ διχοτομήσεις τῶν ἀπειρογραμμῶν λαμβάνουσι σχηματισμόν.

Παρακατιὼν θέλω δώσει ὑμῖν τήν ἑρμηνείαν τοῦ τριγώνου.

Αἱ ἀνωτέρω σχέσεις ὁρίζουν σαφῶς **τὰ περὶ συγκλήσεως τῶν δύο κοσμικῶν Ἀπειροαξόνων,** ἅτινα ἐν προηγουμένοις ἀναφέραμεν.

Ἀλλ’ ἰδοῦ λέγω ὑμῖν τὴν ταυτότητά ταύτην τῶν ἀνομοιογενῶν δύο ἀξόνων, τῶν διαιρουμένων διὰ τῆς κοινῆς των τομῆς (**Ο**) εἰς τέσσαρας καὶ περὶ τοὺς ὁποίους κινεῖται πᾶσα Φυσικὴ καὶ Πνευματική ὑπόστασις, τὴν διέκρινα κατόπιν εἰς θέσιν ἀσύμπτωτον.

Μὲ παρακολουθεῖς; Τρέξε εἰς τὰ ἀνωτέρω. Δηλαδὴ εἰς θέσεις, εἰς ἃς οὐδόλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἔλξις μεταξὺ τούτων καὶ κατὰ συνέπειαν σύμπτωσις τῶν δύο εἰς ἕνα.

Οἱ ἄξονες ἀφιστάμενοι μένουν ἐν μιᾷ θέσει ἀκολουθοῦντες τὰς ἕλξεις καὶ ὤσεις, τὰς ὑφισταμένας

μεταξὺ τῶν δύο κυρίων Ἀπειροαξόνων, ἐν οἷς ὑφίσταται ἡ ἀνομοιογενὴς ἀντιποδία.

Καὶ πῶς τοῦτο; Εἶναι δυνατὸν ἐκεῖ, ἔνθα κυριαρχεῖ τὸ ἀσύμπτωτσν, νὰ μεσολαβῇ καὶ σύγκλησις ἢ παραλληλισμὸς;

Ὅταν χῶρον τινα πληροῖ ὅν τι, δύναται ἅμα τὸν αὐτὸν χῶρον νὰ πληροῖ συγχρόνως καὶ ἕτερόν τι ὅν;

Ἀλλὰ πάλιν ἐρωτῶ: **Πῶς συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον ἢ τὴν ὁλομέλειαν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ δυνάμεων νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἐν ἑνὶ συνύπαρξις;**

Πᾶς νόμος, πᾶσα ἀρχή, πᾶς κανών, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου ἐκτυλίσσεται φαινόμενόν τι, εἶναι δεσπόζων, διότι, ἂν μὴ τοιοῦτος τυγχάνει, δὲν εἶναι Νόμος. Καὶ ὡς τοιοῦτος ἐκτείνεται ἐπὶ πᾶν, ὅ,τι ἀνήκει ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς δράσεώς του.

Αἱ δυνάμεις, αἱ δρῶσαι ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ὕλης, δρῶσι κατὰ τὴν σοφίαν σας ἐπὶ τῇ βάσει νόμων.

Ἐὰν δὲν δοθῇ τὸ ἀνάλογον αἴτιον -ἡ εὐκαιρία-ἡ δύναμις ἀδρανεῖ, εἶναι ὡς νὰ μὴ ὑφίσταται, λανθάνει ἡ ὕπαρξίς της.

Πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κρίσιμον θερμοκρασίαν της, τὴν θερμοκρασίαν καύσεως ἡ πυρῖτις, ἵνα ἀναφλεγῇ.

Ὥστε ὁ Νόμος ὁ εὐθύνων πᾶσαν ὑλικὴν ἐκδήλωσιν διέπει καὶ τὰς δυνάμεις, δι’ ὧν ἡ ὕλη μετατρέπεται, κινεῖται, ρυθμίζεταί πως.

Αἱ δυνάμεις αἱ ὑπάρχουσαι ἐν τῇ ὕλῃ δὲν δύνανται νὰ ἐκδηλωθοῦν ἄνευ τῆς ὕλης, ἥτις τἀνάπαλιν δὲν δύναται νὰ γίνῃ οὐδ’ αἰσθητὴ ἄνευ τῶν ἰδιοτήτων ἢ δυνάμεων.

Ἂν λ.χ. ἐν τῇ ὕλῃ δὲν ὑπῆρχεν ὁ νόμος τῆς βαρύτητος ἢ τῆς ἀντιστάσεως κ.λ.π. ἡ ὕλη δὲν θὰ εἶχε

κατὰ πρῶτον βάρος. Ὁπὸτε φαντασθῆτε τὶ θὰ ἐπηκολούθει.

Ἐπειδὴ ἡ βαρύτης, ἤτις ἄρα καὶ ἕλξις, εἶναι ἡ αἰτία ἡ κρατοῦσα εἰς συνοχὴν πάντας τοὺς ἀθροιστικοὺς συνειρμοὺς τῶν συνθέτων, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν, οὐδὲν θὰ ὑφίστατο. Ἡ συνεκτικότης θὰ ἐξέλιπεν, ὅτε αἱ ἄπειροι αὗται σωρεῖαι καὶ ἀθροίσεις τῆς ὕλης θὰ ἐστροφοδοτοῦντο ἀδιακόπως εἰς τὸ ἀχανὲς ὑπὸ μορφὴν τῶν ἐλαχιστοτάτων μονάδων αὐτῆς.

Δὲν θὰ ὑπῆρχεν ὄγκος, ὅτε τούτου ἐκλιπόντος τὸ φῶς οὐδὲν θὰ καθίστα ὁρατόν, ἡ θερμότης εἰς οὐδὲν θὰ ἐχρειάζετο ἡ ὕλη καὶ ὑφισταμένη θὰ εἶχε μόνον τὴν ἀέριον μορφὴν καὶ οὕτω οἱ ἀναρίθμητοι κόσμοι, οἱ ἀπαρτίζοντες ἐν χωρείαις τὰ συστήματα τῶν ὅλων, δὲν θὰ ἐγίνοντο αἰσθητοί, ἀφοῦ ἐπιπροσθέτως καὶ τὰ αἰσθανόμενα ὄντα θὰ ἠκολούθουν ὡς ὑλικὰ τὴν αὐτὴν τύχην.

Ἀλλὰ συνυπάρχουν ἀμφότερα. Ἡ συνύπαρξις τούτων ἀκολουθεῖ τοὺς αὐτοὺς κατὰ ταῦτα νόμους.

Ἀλλὰ προσέξατε. Αἱ δυνάμεις, αἱ δρῶσαι ἐν τῇ ὕλῃ, ἀκολουθοῦν τοὺς νόμους, οὓς ὁ ὑλικὸς κόσμος ἔχει.

Ἓν ἐνί, λέγει ἡ σοφία σας, δὲν ὑπάρχει ἅμα καὶ ἄλλο. Ἀλλὰ σᾶς λέγω. Ἰδοῦ δίδω ὑμῖν τὸν χάρτην τοῦτον. Εἶναι τεμάχιον ἔχον χρῶμα ἐρυθρόν, σχήματος τριγωνικοῦ, πάχους δύο χιλιοστῶν, εὐπρεπὴς ποιότητος ἀρίστης, εὐλύγιστος καὶ ὀλίγον ἀπορροφητικός.

Προσέξατε. **Τὸ χρῶμα**, ἵνα ἐκδηλωθῇ, ἀκολουθεῖ νόμον. Ἀπορροφοῦνται αἱ λοιπαὶ ἀκτῖνες, πλὴν τῶν ἐρυθρῶν, ἄρα ἡ δυνατὴ καὶ μόνη ἐκδήλωσις τῶν ἐρυθρῶν ἀκτίνων κατὰ τὸν ἀνάλογον νόμον εἶναι ἰδιότης τῶν ἐρυθρῶν ἄρα δύναμις. Τὸ σχῆμα ἀκολουθεῖ, ἵνα προσδιορισθῇ, νόμον ὀπτικόν. Ἤτοι ἡ κατὰ ἕνα τρόπον καὶ μόνον καὶ οὐχὶ ἄλλον ἀντανάκλασις τῶν προσπιπτουσῶν φωτεινῶν ἀκτίνων ὁρίζει τὸ τριγωνικὸν σχῆμα. Δηλαδή, ὅταν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ μόνον φωτεινὴ ἀντανάκλασις λαμβάνει χώραν, παρουσιάζεται ἡ μορφή, ἡ εἰκών, ἡ παράστασις ἢ ἡ ἔννοια τοῦ τριγωνικοῦ.

Ὥστε **τὸ τριγωνικὸν** ἀκολουθεῖ καὶ τοῦτο ἴδιον ὀπτικὸν νόμον ἄρα ἰδιότης ἦ, ὅπερ τοῦτο, δύναμις.

Τὸ **πάχος**, ἤτοι ὁ ὄγκος, ρυθμίζεται καὶ γίνεται αἰσθητὸς ποικιλοτρόπως, ἀναλόγως τῆς ὑπαρχούσης ἐν τῇ ὕλῃ συνεκτικότητος τῶν ἀπειροελαχίστων μονάδων καὶ τῶν ὀπτικῶν ἐκδηλώσεων. Ἤτοι καὶ πάλιν νόμοι, ἢ ἰδιότητες, ἢ δυνάμεις εἶναι αἱ ἐκδηλοῦσαι αὐτόν.

Τὸ **εὐλύγιστον** ἀκολουθεῖ τοὺς νόμους τῆς ἐλαστικότητος, τῆς ἀντιστάσεως, ἔχει σχέσιν μὲ τὸν ὄγκον κ.λ.π. Ὥστε ἔχει ἰδίους νόμους καὶ ἰδιότητας καὶ κατὰ συνέπειαν δυνάμεις.

Καὶ ὅμως πάντα ταῦτα συγχρωτίζονται ἐν ἑνὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐκδηλοῦνται εἰς ἕν. Τόσαι δυνάμεις ἑνούμεναι ἀποτελοῦν μίαν δύναμιν. Τόσαι ἰδιότητες ἀποτελοῦν ἀθροιζόμεναι μίαν ἰδιότητα. Διότι τὸ προαναφερθὲν τεμάχιον χάρτου ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ εἶναι ἐρυθρόν, τριγωνικοῦ σχήματος, εὐλύγιστον κ.λ.π.

Μία ἡ ἰδιότης ἡ παρουσιάζουσα τοιοῦτον σῶμα. Ἐὰν λείψῃ τὸ εὐλύγιστον, τὸ σῶμα τοῦτο παύει ὑφιστάμενον. Καὶ τοῦτο, διότι χάνει τὴν γενικὴν ἰδιότητα. Ἡ ἰδιότης λοιπὸν μία, μία ἀποτελουμένη ἐκ πολλῶν.

Τὸ ὅτι εἶναι μία καὶ ἀρκετὴ νὰ χαρακτηρίσῃ τοῦτο ἐν συνόλῳ καὶ εἰς τὰ μέρη, μᾶς τὸ ἀποδεικνύει τὸ ἑξῆς παράδειγμα:

Ἔχετε τὸν χάρτην αὐτὸν ἐμπροσθέν σας. Μία καὶ μόνη καὶ βεβιασμένη παρατήρησις ἢ ἓν καὶ μόνον ταχὺ βλέμμα μᾶς χαρακτηρίζει τοῦτον, μᾶς δημιουργεῖ τὴν παράστασιν καὶ μίαν μόνην.

Ὅταν θέλω ἐν ἐμοὶ ν’ ἀναπλάσσω τὸν χάρτη, ἀνέρχεται τοῦ κατωφλίου τῆς συνειδήσεως μία καὶ μόνη παράστασις, ἡ τοῦ χάρτου. Καὶ αὕτη ἀκολουθεῖται ὑπὸ πασῶν τῶν λοιπῶν.

Ἔχει τὴν γενικὴν ταύτην. Λαμβάνει καὶ τὰς ἑτέρας διὰ διαχωρισμοῦ. Θέλω νὰ λάβω τὸ ἐρυθρόν. Χωρίζω ταύτην τῶν λοιπῶν. Κυριαρχεῖ τῆς συνειδήσεως, ἐνῷ αἱ λοιπαὶ λανθάνουσιν ὑπὸ τὸ κατώφλιον αὐτῆς. Καὶ οὕτω ἔχω τὴν παράστασιν τοῦ ἐρυθροῦ. Οὕτω ἔχω καὶ τὰς τοῦ εὐλύγιστου, τοῦ τριγωνικοῦ, τοῦ πάχους κ.λ.π.

Ὅταν ὅμως θέλω ν’ ἀναπλάσσω τὴν μοναδικὴν ταύτην ὀντότητα, τὸν χάρτην, ἀναπλάττω τὸ σύνολον ὡς ἓν καὶ ἔχω μίαν παράστασιν.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν παράστασιν τῶν προσώπων. Διότι, ἂν δὲν ἐγίνετο οὕτω, θὰ ἀνέπλαττον τὰ μέρη καθ’ ἑαυτά, ὅτε οὐδέποτε θὰ ἐλάμβανον τὸ σύνολον, συνεπῶς οὐδέποτε αἱ σύνθετοι παραστάσεις θὰ εὑρίσκοντο.

Τὰ πολλὰ ἀναπλάσσονται, ὡς ἓν καὶ ἐκ τοῦ ἑνὸς δημιουργῶν ἔχων τὰ πολλά.

Ἀλλ’ ἀνωτέρω τὰ πολλὰ εἶναι δυνάμεις δρῶσαι ἐν τῇ ὕλῃ, ὅλαι δὲ αὗται αἱ δυνάμεις συγχέονται εἰς μίαν καὶ συνυπάρχουν ἅριστα ἐν αὐτῇ, προσδιορίζουσαι αὐτήν, ἐνῷ ἅμα ὑπάρχουν καὶ κεχωρισμέναι.

Τὸ ἓν εἶναι ἅμα καὶ ἄλλο. Ἐν τῷ ἑνὶ ὑπάρχουν πολλὰ καὶ τἀνάπαλιν.

Ἀλλὰ κατὰ ταῦτα ποῦ ὁ νόμος τοῦ ἀδιαχωρήτου;

Εἶπον, ὅτι αἱ δυνάμεις ἀκολουθοῦν τοὺς αὐτοὺς μὲ τὴν ὕλην νόμους, καθ’ ὅτι κυρίως οἱ νόμοι καὶ ἰδιότητες τῆς ὕλης παρουσιάζονται ἐπὶ τῶν δυνάμεων ἢ ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν δυνάμεων.

Ἀπορεῖς;

Αἰσθάνεσαι ἐπανάστασιν;

Ἀλλ’ ἠρέμει.

Κατὰ ταῦτα οἱ ἀπειροάξονες **ΦΦ** καὶ **Φ΄Φ΄** ἀσύμπτωτοι ὄντες καὶ συμπίπτουν, παραλλήλως δὲ βαίνοντες χωροῦν ἐπίσης εἰς τὸ ἄπειρον πάλιν ἀσύμπτωτοι. Ὁ εἷς τούτων, ὁ ρυθμίζων πᾶσαν τῆς ὕλης κίνησιν, ὁ δὲ ἕτερος πᾶσαν ἰδιότητα ἢ ἐκδήλωσιν τοῦ πνεύματος. **Οἱ δύο συνυπάρχουν ἐν**

ἑνὶ καὶ διΐστανται ἅμα. Συμπίπτοντες βαίνουν καὶ παραλλήλως ἀσύμπτωτοι ὄντες. Καὶ τοῦτο παριστᾷ τὸ σημεῖον τῆς ἰσότητος (**=**).

Δύο Ἄπειρα ἀθροίζονται (**__ I**) ἀπαρτίζουν Ἓν (**+**), ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶναι δύο ἀσύμπτωτα (**=**).

Ἄπειρον + Ἄπειρον = Ἄπειρον.

Προσέξατε τὴν μυστηριώδη ταύτην σχέσιν καὶ πόσαι δὲν ἐγκλείονται εἰς αὐτήν. Ἵνα σχηματισθῇ ὁ πρῶτος καὶ μόνος σύνθετος ἀριθμός, πρέπει νὰ συντεθοῦν ἢ προστεθοῦν δύο ἁπλοῖ, δύο μονάδες(**+=2**). **Ὥστε ἡ πρόσθεσις εἶναι κυρίως ἡ σχέσις τῶν τριῶν Ἀπείρων.** Ἑνὸς Ἀπείρου, Ἄλλου Ἀπείρου καὶ ἄλλου ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ τοῦ ἄλλου ἀποτελουμένου Ἀπείρου.

I + I = 2 ἀλλὰ τό **2 = I + I**

Ἤτοι ἐν ἑνὶ ἀριθμῷ εἶναι δύο καὶ τὰ δύο ἀπαρτίζουν τὸ Ἕν:

Ἕκαστον τῶν δύο εἶναι Ἄπειρον (I ἄπειρον καί I ἄπειρον, ἀλλὰ καὶ τὸ **2** ἄπειρον ὡς ἄθροισμα Ἀπείρων).

Ὥστε ἓν ἀπειρον **I** σὺν ἄπειρον - δίδουν δύο ἄπειρα **+** συμπίπτοντα τὰ δύο ἢ **=**. Αἱ δύο ἄπειροι γραμμαί, ἄπειροι μονάδες, τὰ δύο (**2**) ἄπειρα ἑνοῦνται εἰς νέαν ἄπειρον δύο (2), ἀλλὰ καὶ ἀσύμπτωτοι εἶναι παραλλήλως βαίνουσαι πρὸς τὸ ἄπειρον, δημιουργοῦσαι ἓν ἄπειρον, ὅπερ ἅμα εἶναι καὶ δύο.

Καὶ οὕτω ἀνωτέρω ὥρισα ὑμῖν τοὺς ἄξονας **ΦΦ** καὶ **Φ΄Φ΄** ὡς **συμπίπτοντας καὶ ἀσυμπτώτους.**

Χαρακτηρίζω τούτους νῦν καὶ παραλλήλους.

Ἔχετε τὸν τύπον:

Νόμοι πνευματικοί
Νόμοι ὑλικοί

Ὄντες δὲ **οἱ ὑλικοὶ καὶ πνευματικοὶ νόμοι οἱ αὐτοὶ καὶ διάφοροι, ἔχουν ὁμοίας ἰδιότητας καὶ διαφόρους**. Ὁμοίας βάσεις καὶ ἑτέρας. Ὁμοίας ἐκδηλώσεις καὶ ἑτέρας: Τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ἄλλα. Καὶ ἀρχίζομεν ἀπὸ τοὺς ὑλικοὺς νόμους.

Ἡ βαρύτης, ἡ ἔλξις, τὸ ἀδιαχώρητον, τὸ πορῶδες, ἡ ἐλαστικότης, ἡ συνεκτικότης, καὶ τόσοι ἄλλοι νόμοι, **διέποντες τὰ ὑλικὰ ὑπάρχουν καὶ εἰς τὰ πνευματικά, ὁρῶντες ὁμοίως, ἔχοντες τὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν τροχιάν, προκαλοῦσι τὰ αὐτὰ φαινόμενα καὶ γεννοῦν τὰ αὐτὰ αἴτια. Ἀλλὰ διαφέρουν κατὰ τὴν φύσιν.**

Βαρύτης τῶν ὑλικῶν - βαρύτης τῶν Πνευματικῶν.

Πνευματικὸν καὶ ὑλικὸν οὐ ταὐτό, ἀλλ’ ἑνοῦνται καὶ ἀποτελοῦν **ἓν πνευματοϋλικόν.**

Ἕλξις τῶν ὑλικῶν - ἕλξις τῶν πνευματικῶν.

Συνεκτικότης εἰς τὰ ὑλικὰ - συνεκτικότης καὶ εἰς τὰ πνευματικά.

Πνευματικὰ καὶ ὑλικὰ διάφορα **==**, ἀλλ’ εἶναι ἓν εἰς τὸ Πνευματικὸν **+** ἢ **2**, ὅπερ **+** ἢ **2** εἶναι καί **==**.

Δι’ ὃ Ἄπειρον **+** Ἄπειρον **==** Ἄπειρον καί **I + I = 2**.

Καὶ ἐξετάζοντες τὴν σχέσιν ὑπὸ τὸ ἄθροισμα, ἔχομεν ἓν Ἄπειρον τὸ (σύνθετον) **2**, εἶναι καὶ δύο ἢ διάφορα **=** διάφορα **I**, ἅπερ διάφορα **I =** εἶναι καὶ τὸ Ἓν ταὐτὸν **+,** ὅπερ πάλιν εἶναι ἕν (**I**) διάφορον τοῦ Ἓν (**+**), ὅπερ δύο καὶ Ἕν **===**.

Δύο ἄπειρα βαίνοντα εἰς τὸ ἄπειρον οὐδαμοῦ συναντώμενα, ἀλλ’ ἐκφραζόμενα δι’ ἑνὸς τοῦ **2**.

Ἡ ὀνομασία δὲ τοῦ συμβόλου == ὡς ἴσον, τοῦτο δηλοῖ, ὅτι τό **I** καί **I** ἢ **I** καὶ **--** ἢ **+** εἶναι ἴσον ἢ, ὅπερ ταὐτὸ μὲ **==**, ἅπερ διάφορα, ἀλλὰ καὶ **2**, ὅπερ εἷς, ὡς καὶ ὁ πρῶτος, ὅπερ (**I**) ἕν.

Ὅτι τὰ ἄπειρα **I** καὶ **--** ἢ **+** ἢ **==** εἶναι ταὐτά **I** ἢ **2** ἢ **+** ὅπερ ταὐτὰ ἅμα καὶ διάφορα.

Ἤτοι τὸ + ἴσον μὲ **==.** Ἀλλὰ εἰς τὸν Σταυρὸν τὰ δύο Ἄπειρα ἑνοῦνται, ἑνῷ καὶ διάφορα εἰς τὸ **==** ἴσον τὰ δύο Ἄπειρα εἶναι ἀσύμπτωτα.

Τὸ αὐτὸ εἶναι ἅμα καὶ ἄλλο.